

Nedim Hüdaşah Berkay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.05.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Asırlardır hiç uyumamış gibi

Asırlardır hiç uyumamış gibi
Gözlerim yüreğim yorgun
Kapanmaları için gözlerim
Yakamozları bekler gibi
Ay ışığında saltanat
Soğuklarda kısa düşerdi kendime
Kuruntusuz hayallerde
Tarhana çorbası kaynatırdım
Radyo dinlerdim
O zamanlar içinde küçük insanlar var sanırdım
Şimdilerde ise
Gerçek bir insana hasretlik türküleri söylüyorum içimden
İçimin denizlerinde
Gizler saklı
Sırsıklam bir yağmur yağar ovalarıma
Yemyeşil rüyalarım
Masmavi göğüm
Ölsem bile değişmeyeceğim biliyorum
Renkleri sayamam sırayla
Hepsini bilirim
En çokta siyahı

Patika yollardan yürürken
Havada karşı konulmaz bir yalnızlık kokusu vardı
Şadece çekirgelerin sesini duyardım
İçimden kaç sevda türküsü
Kaç hesaplaşma geçerdi
Çok uzaklardan sesi gelen tren katarı görünürdü belli belirsiz
İçim sızlardı yokluklarda
Bir dağdan diğere dağa uzanırdı sevdam
Yürümekle aşınıyordu yollar
Her düşünce ağırlaştırıyordu
Hem yolları
Hem zamanı
Yaşadıkça anlatacak şeylerin çoğalıyordu
Geriye dönüp baktığında
Hikâyelerin uzaması üzüyordu insanı
Ya anlatacak yaralı bile olsa hiç hikâyeyen olmaması
Asıl zor olan hiç yaşamamış olmak

Uykusuz gecelerin
Bir sonu olacaktı elbet
Sonsuzluğa ilk adım
Yürekten atılırdı
Yalnız bunu yüreği olanlar anlardı

Nedim Hüdaşah Berkay

Ateşim Üzmesin - Birinci Yağmur

Özlüyorum
Özlüyorum
Ölümü
İçimde yaralı
Çok yaralı
Kırılgan bir mevsimdi
Kırdı geçti gitti

Susmak çarem değil bilirim
Susarım sana
Kandırılmaların bayramında
Özlerim ölümü
Ardıma bakmadan
Giderim
Giderim

Yaralı çok yaralı
İçim yaralı
Güneşimi kesen bir ihtimal
Yüreğimi kurutur
Gözlerime bakarken
Yalan neydi
Bilmedim dinledim
Anlamam sanma
Ben o gözleri bilirim
Bakışlar yalan söylemez derler
Doğrudur derim
Doğrudur bilirim

Nasıl yakıp geçti
Kelimelerimden sevgilerimi söktü gitti
İsyen ederken
Susmak gerek
Ateşim seni yakmasın
Ateşim seni üzmesin
Üzmesin seni
Yaramı saklayamadım
İnanmış gibi yapamadım işte
Yüzümden içim okunuyor işte
Saklayamadım ne yüzümü ne içimi

Özlerim çok özlerim
Yağmurlu soğuk bir zamanı
Yalan işler bir tek yüreğime
Parçalayarak alır zaman onu cennetine

Bazen olmamayı dilerim işte
Bazen ölmeyi de bilirim işte
İstemediğim her şey
Garip gökyüzümde
Gözyaşlarımı dökemedim
Hala içimde

Özlerim çok özlerim ölümü işte

Dağılmak yok olmak böyle bir şey
Aldatmaların masumu bile
Acıtıyor canımı
Ateşim çıkar
Yakarım düşüncelerimi
Kendimle birlikte
Susmuşta olsam
Ateşim yakmasın isterim
Ateşim üzmesin isterim
Usuldan yanarım
Bugün yağmurda vardı Gökyüzümde
Yanaklarım ıslak
Yinede özlerim içimi
Özlerim en saf gülüşlerimi
Bilmem dediğim her şeyi öğrendim
Öğrenmek istemiyorum diyemeden gördüm
Yangın yüreğim sızdı
Yanarım ateşlerin içinde

Nedim Hüdaşah Berkay

Ay ışığı dolandır yakamozlarda

Yüreğim çok fazla kanadı
Yer gök kırmızılara boyanmış
Ay ışığı dolandır yakamozlarda
Yakamozlarda çok üşürdüm
Ellerim soğuk kaldı bu gece
Yüreğim soğuk bu gece
Kimsesiz terkedilmiş
Sokaklarına yalnızlık düşmüş
Bembeyaz olmuş
Kimsesiz bir şehir olmuş, suskun yüreğim.
Konuşurken yaralı
Işığını kaybeden yıldız gibi
Belki çok önceden ölmüş
Son ışıklarını görüyordu şehir
Şehirde biliyordu
Bende biliyordum
Bu gece çok soğuktu

Nedim Hudaşah Berkay

Ayışığında doğdum

Ayışığında doğdum
Ayışığında öleceğim
Ne rüzgâr
Ne de yağmur
Almıyor ateşimi
Söndüremiyor hasretimi
Hiç hakkım yok biliyorum
Seni çok özlüyorum
Sen sakın beni özleme

Adam gibi adam olamadım
Bir gidişe bir vedayı edemedim
Bir büyük yara var içimde
Kantar tam orta yerinden
Ilık ılık seni solurum ben geceleri
Bir ıhlamur kokusunda ağlarım
Birde ayışığında

Nefret et benden bir tanem
Beni hiç düşünme
Bir daha hiç hatırlama beni
Beni hiç düşünme dedim
Sisli gözlerini görünce
Yapamadım işte
Ben eski ben değilim artık
Çok kirlendi bu gülen yüzlü çocuk
İnan ki hiç gülmez oldu
Yüreği yaralı çocuk
Bu gülüşlerim
Sevgim bir tek seninle
Her şeyim sana doğru
Her daim seninle
Sen sakın bunları bilme
Kahpe bir gidişe yakışır gibi
Beni nefretle an
Beni hiç sevme
Ben öldüm demir leblebiler içinde
Kan sıçradı yüzüme

Geleceğimde diyemiyorum
Bekle de diyemem sana
Hiçbir şey diyemedim sana
Beni hiç düşünme
Varsay ki hiç olmadım
Bir düştü
Düştüm
Ayışığında doğdum
Ayışığında öldüm.

Nedim Hüdaşah Berkay

Başımı alıp giderim

Başımı alıp giderim
Şusarım desem yalan olur
İçim hiç susmaz
Sıkılsam da dünyadan
Yaşamak lazımmış
Öğretiliyorum yüksek boyutta kalıyorum
Bir türlü düşemiyorum
Düşeceğim adım gibi biliyorum
Sadece hafif bir karın ağrısı

Sıraya dizilmişiz hepimiz
Bir yolunu bulamadım ama
Bir gün kıracağım bu zincirleri

Yüreğimde saklı perdelerim var
Aylar boşa doğar
Karanlıklar boşa yalnız kalır ki
Bir bilsem içimi
Boyarım renklerimle
Eski bir siyah filmi
Kırmızıları hiç akıtmam
Eksik olsun
Eksik kalsın
Her renk lazım değil bana
Uzak olsun
Irak olsun
Benim olsun
Yeter ki Son olsun

Hüzünlerden sağanak bir yağmur başlıyor
Grilere bürünmüş bulutlarda
Hiçbir yalnızlık
Sebepsiz değildi
Bir başka nehre akıyorum sanki
Toprağım kurumuş
Tuzunu çıkarmış gibi
Beyazlara bürünüyor bu saçlar
Beyazlar bir bayrak gibi
Açılıyor ömrün en güzel yerinde
Hiçbir cümleye girmeyecek
Tehlikeli cümleleri geçiriyorum içimden

Tüm saflığımla kendi küçük cennetimi getirmiştım
Çıplak ellerimle
Özenip bezenmişim
Büyük cehenneme yerleştirilmişim
Hiç bilemedim
Artık hiçbir şeyi öğrenmek istemiyorum

Nedim Hüdaşah Berkay

Beyazlara gömüleceğim

Susuz kalan bir yazın sonrası
Sonbaharı kanarak içmişim
Yüreğimde kış hazırlığı
Bir şeylerim soluyor artık
Tutunmak istesem
Ay ışığında hapis kalırım
Yâda düşer yüzüm üstüne
Aynalara küserim
Ne zamandır özlem seferindeyim
İçimin her yer yangınmış
Aldatılmış zaman
Hırpalanmış bir gökyüzü
Yamalı bulutlar
Zorlama rüyalarımından geçen
Trenler durmaz hiç
Bu istasyonda beni unuttunuz
Çok bağırdım arkanızdan
Bende varım diye
Bilinmez bir ufkun kanamasıydı
Kırmızılar açmaz deme hiç
Sonbaharın kırmızının en güzel açtığı mevsimdir
Tadında biraz toprak vardır
Toprağa karışır bir yanı
Sussan için ağlar

Yüreğimde kış hazırlığı
Baharı görmem artık
Yüreğim çırılçıplak
Çok üşümüş
Çok yorulmuş
Beyazlar yağacak üstüme
Beyazlara gömüleceğim

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir ben yüzüm griler içinde.

Çam ağacı gölgem benim
Kokuna hasretim
Yapraklarına değemem ürkerim
Ürkerim düşümden uyanacak gibi
Bazen düşlerin içinde dünya iyidir
Gerçeklerde hüznün kokar işte
Hazır olmadan uyanmakla
Gülüşlerim çekilir yüzümden
Düşerim düşlerimin içine

Gözümden gördüklerimle
Ömür boyunca silinmez izler
Kör olmak mı zor
Hissetmemek mi?
Bilemedim ben.

Çam ağacı gölgem benim
Kokuna hasretim
Yapraklarına değemem ürkerim
Dikenlerinden korkmam
Sakın yanlış anlama beni
Batmaların en kötüsü
Yüreğin içindedir
En küçüğü bile koca bir fırtınadır
Fırtınanın içinde
Bir ben yüzüm griler içinde.

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir daha asla hikâye dilemedim.

Yarım bir hikâye
Hiç olmaz mı sanki
Hangimiz tamamdık
Birbirimize kulplar taktık
İster istemez sürükledik
Geri dönülmez zamanı
Harcadık belki

Nefes alıyorum bugün
Güneş doğuyor her sabah
Biraz sıcaklık
Biraz su
Biraz ekmek
Hepsi bu

Cidden hepsi yaşam dediğiniz
Birbirinden çıkarıp
Saf gözlerle baksak
Aç gözlülüğü çıkarıp hayattan
Paylaşmayı öğrensek
Küçük dediğimiz şeyler
Ne keyif verirdi
Keyif almak yerine
Çiçek koparan bir zihniyet

Hikâye yumakları içinde
Hiçbir hırsla yenilmedim
Bıkmaların küsmelerin içinde
Güzel bir hikâye diledim
Sadece küçük güzel bir hikâye
Ama yarım kaldı ellerimde
Acı çeker gibiydi
Çok kederli baktı gözlerime
Saldım kendi cumhuriyetine
Yüreğine yüreğimi verdim
Çiçeklerin ruhunu üfledim
Dalından kıyamadım koparmaya

Her gün battığında
Her yeni gün doğduğunda
Bir çentik daha atılıyor ömrümüzün
En garip mevsimine
Bazen kapılar sımsıkı kapalı
Bazen ardına kadar açık
Bir denk gelememe kaygısı
Bir denk gelememe sancısı
Canımız yanar yalnızlıklarda
Hiç sesimiz çıkmaz sansınlar
Yürek paramparça acılar içinde
Bir şarkı tutturmuş yaşlı gözlerle
Beklenmeyen sonu bekler gibi
Küskün bir nehir

Kurumuş taşlarını döker durur
Bir sızı gibi incecik ip misali suyu akar
Bir yağmur diledim
Eksiğimi örtsün istedim
Çırılçıplak kaldım
Her damlada ağladım
Hiç utanmadım
Gidenlere hiç alışamadım

Bir daha asla hikâye dilemedim.
Susmak mı?
Hala öğrenemedim.

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir eksikseniz - Eksik bensem - Hiç fark etmez.

Zor bu şehir bana
Beni alın çıkarın
Son sözlerimi
Camın buğusuna yazdım
Kırağı vurmuş yapraklarıma
Yağmuru içemedim kanarak
Hiçbir şeye kızgınlığım yok
Hiçbir şeyini istemiyorum
Bu dünyanın
Ne varsa
Aslında yoklardı
Aslını bekleyen suretler
Kıyametle gerçek olacaklar
Gökyüzü yere indimi
Gerçekler güneş gibi doğacakken
Bu kandırılmalar niye
Ellerimde çizgilerim kısa

Gecelerle arkadaş olmuşum
Gündüzleri gözüm çok acır
Alışmayınca güne
Akıl tatile çıksın

Saklayıp gidiyorum kendimi
Yüreğim yaralı
Çok yaralı
Kayıplarım hep kırmızı desem
İnanır mısın cüce.
Beni bir tek sen anlarsın işte
Durgunluğum aldatmasın
Bu şehir üzüyor
Bu şehir bıçak gibi kesiyor
Acıdı mı acıyor
Sesin çıkmasa da
Hislerim beni aldatmıyor
Diğer herkesin aksine

Birisi beni çıkarsın
Ben kendime inanıyorum
Boğuluyorum kalabalıklarda
Saydam bir düşünce gibi
Her ışığı içimden geçiriyorum
İzleri kalıyor şehrin
Bu şehir beni üzüyor
Birisi çıkarsın beni buradan
Bir eksikseniz
Eksik bensem
Hiç fark etmez.

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir KıyıdaYım [Bölüm 1 Yıldırım Ateşimdi]

Bir kıyıdaYım
Karışık bir yer
Karışık her şey
Aklım karışık
Gök karışık
Yer karışık
Anlamli bir dizilimi var hayatın
Ben hala ilk düğümün içindeyim
Çözemiyorum
İlk göz ağrısı ben değildim dünyanın
Sonda olmayacaktım
Aralarda kıyılarda köşelerde bir yüz
Kendi kapsama alanları haricinde sadece bir yüz işte
Yüzlerin içinde kalmış
Yalnız bir yürek
Öyle zor geçiyor ki zaman
Hayatı anlamayı
Sarmal yapıları çözmeyi bırakalı çok oldu
Çok oldu bir şeyler düşünmeyeli
Çok oldu
Uzak oldum

İnşallah yağmur yağar bugün
Yüreğim ıslanır
Biraz üşürüm
Beynime çıkan ateşi
Biraz olsun söndürmüş olurum
Sadece biraz
Seller bassa da yüreğimi
Hala garip
Hala kimsesiz
Ellerinde kalan kırıntılarla
Yaşadım bir ömür
Kimseye eğilmemiştim
Eğilmeyecektim
Yağmur yağsın ne olur
Biraz hüzün
Biraz yanaklarım ıslanır
Yağmurlar dinmesin
Ben dinerim biraz
Sadece biraz

...
Bekliyorum
...

Şimşek çakıyor gökyüzünde
Yağmur yağacak gibi
Bulutlar kararlı
Benden çok kararlı
Sadece biraz sevgi istemiştim
Hepsi bu
Sadece biraz

İlk damla hep enseme düşer
Şans işte
Bütün vücudum ilk defa keşfedilmiş gibi
Titrer tüylerim diken diken olurdu
Ardından her bir damla
Her yere yağıyordu
Yürüyerek kıyıya gelmiştim
Ardımda yanan bir şehir
Dumanlar içinde anılar bırakıyordum
Herkes bana küskün
Herkes bana kızgın
Benim küslüklerimi görmemişlerdi zamanında
Önemsenmeyen bir yapı yedek taşıydım
Görülmeyen duyulmayan her şey
Yüreğimde sıkışmıştı
Sadece uçmak istemiştim
Sadece biraz uçmak istemiştim
Tek başıma kalmıştım her zaman
Her zaman kalabalıkların içinde
Sadece biraz yer edinip
Aralarına karışıp onlar gibi yapmaya çalışmıştım
Demek ki hiç yapamamışım.

Yağmur yıka beni
Üzerimde çok kötü anılar var
Bir baştan diğer başa
Yıka beni yağmur

Kıyının dibinde durmuş
Ardımdan gelen seslere kulak tıkamaya çalışıyordum
Duymamam lazımdı
Yufka bir yürek
Her zaman kandırılmaya meyilli idi
Hala aklımın derinliklerinde bir yerde
Yaşadıklarına inat
Hala insan olup doğru olanlar var derdim
İnanmak istediğim ve inanacak bir şeyler olması
Şözlere kanabiliyordum
İnsanları insan olmayan bir şekilde göremiyordum ne yazık ki
Kıyıda'ydım ve arkamdan gelenler vardı
Suçlu bir mahkûm kaçmışta
Tekrar hapishanesinde konulmak ister gibi
Ne garip ben doğuştan hapishanede doğmuştum

Sağa sola baktım
Ardıma bakmak istemiyordum
Ama yüreğim beni çok zorluyordu
Dayanamadım durdum
Dönüp baktım
Kızılca bir kıyamet üzerime geliyordu
Yüzleri gülüyordu
Gene dönecek diyorlardı

Bense uçurumun başında
Aşağıya bakamayan çocuk gibi ürkek
Kıyıda akan suya bakıyordum
Baktım onlara son kez uzun uzun
Yaklaşmalarına ramak kala
Attım suyun içine kendimi
Durgun gibi görünen su
Köpürdü birden savurup
Sürükledi beni
Kollarım şimdiden yorulmuştu
Ölsem de kurtulsam dakikalarda
Her yanımda Ölüm Meleğini arıyordum
Bir türlü gelmiyordu
İnat etmiştim gidecektim
Suya inat itiyordum kendimi
Diğer kıyıya
Gökyüzünden bulutlarda kızmıştı
Grili yağmur yağdıran bulutlar
Rengini kızılın tonlarına alıp
Şimşekler yağdırıyordu üstüme
Bu ne biçim çalkantıydı
Her biri yumruk gibi geliyordu üstüme
Yüzüm gözüm kan içinde
Kanlarım suya karışmıyordu nedense
Su ürküyordu
Ama genede vuruyordu
İtiyordum kendimi zorla
Her şeye inat
İpleri kalmış bir asma köprü
Tuttu çaktı sanki beni
Su iyicene azgınlıktı
Zorla tutunduğum yerden
Dalından meyveyi düşürür gibi taşlanıyordum sanki
Her seferinde bir yerimde isabet alıp
Yaralanıyordum
Kanıyordum yaralarım
Kanlarım suya karışmıyordu
Su ürküyordu
Ama genede vuruyordu
Ardımdaki herkes köprü'nün ucuna gelmişlerdi
Bana bakıyorlardı
Karşıya geçebilecek mi?
Gibisinden soru işareti doluydular
Ben tutunup ilerlemeye başladım
Bütün yanan kalabalık

Gitme sen bizimsin
Sen oralara ait değil
Sen bizimsin

Dediler hep bir ağızdan
Dönmek bir istedi bir yanımda

Çok acı çektin dedi
Diğer yanımla çokta unutansın
Öğüt almayansın dedi

İlerledim
Gürültü sessizliğe dönüştü
Her şey son sınırında azgınlıktı
Simsıkı sarıldım ipe
Kollarım vücudum yorulmuştu
Bıraksam dedim bir an
Bırakmadım
Öleceksem de geri dönmeyeceğim dedim
Dönmedim
Kanlarım suyu karışıyordu
Su utanmıştı sanki
Bir vurdu ki son gücünle
Gideceğim kıyıya fırlatıp attı
Duruldu bir den sular
Hava aydınlandı
Bulutlar açılıp güneş sızmaya başladı
En mahrem yerlerinden
Çamura yapışmışım yüzüstü
Ağzım burnum her yerim çamurdu
Sağ dönük duruyordum

Karşı kıyı silik bir mevsim gibi
Geriye dönüyorlardı
Birisini bağırırdı
Yakında bu köprüyü yapacağız
Seni alacağız tekrar
Gittiğin gibi getiririz seni dedi

Kımıldayamadığım için cevap veremedim
Versem de o halsizlik içinde çok güçlü bir ses çıkmazdı
Yorgun bedenim bana isyan ediyordu sanki
Gittin de ne oldu sanki der gibiydiler
Oysa yüreğimden bir ağırlık kalmıştı sanki
Yerden gördüğüm kadarıyla hiçbir yeri tanıımıyordum
O kadar yabancıydı ki bana her şey
İlk görüşün keyfini çıkarıyordum
Ama hala çamurun içinde saplı duruyordum
İlk defa gülüyordum
Güler gibi yapmıyordum
Nefes alıyordum
Yâda nefes aldığım hissediyordum

Sora biraz daha yağmur yağdı üstüme
Yıkanır gibiydim
İlk defa ben söylememiştim yağmura
Beni yıka diye
Yağmur beni seviyordu artık
Hiçbir damla beni ürpertmiyordu

Güçlkle doğrudum ayağa kalktım
Yeni yürümesini öğreniyormuş gibi tedirgindim
Yürüdüm biraz
Sadece biraz
Ayakta duruyordum

Sağa sola bakınırken
Gökyüzünden bulutların arasından
Üç tane bembeyaz giysiler içinde Melek geldi
Yere basmıyorlardı
Sadece bana bakıyorlardı
Ürkmem lazımdı ama
O kadar güzellerdi ki
İçimi huzur kaplamıştı
Gördüğün değil her zaman hissettiğin önemliydi
Bakıyorduk birbirimize
Kafamı indirip selamladım
Üç melekten selamı alıp onlarda beni selamladı
İçlerinden ortadaki biraz öne gelip

- Hoş geldin dedi
- Öldüm mü dedim
- Henüz ölmedin. Ölseydin gelen biz olmayacaktık.
- Kim gelecekti peki
- Biz onu daha görmedik. O gördüğün zaman peşinden gidersin götüreceğin yere kadar.

- Peki, siz niye geldiniz
- Her birimizin sana vereceği bir mesaj var. Onun için gönderildik.
- Kimden ne mesajı
- Soru sormayı çok sevdiniz her zaman. Dinle sadece dinle.
- Başka bir şansım mı yok dimi
- Gene soru
- Haklısınız pardon

Konuşan melek elini göğsüne getirir hafifçe dokunur ışıklar içinde bir kolye belirir.
Masmavi bir taşı olan el örgüsü bir kolyedir. Yuvarlak bir metale çakılmış gözleri alan bir kolyeydi bu.

- Al bunu
- Bu çok güzel bir şey ben bunu kabul edemem.
- Bu senin bu seni tanınır korunur kılacak vaktin gelene kadar
- Ne vakti
- Soru yok demistik. Bu yolu sen istedin. Gidebildiğin yere kadar git. Kolyenin senin koruyucun olacak. İçinde güzel isimler vardır.

Der ve çekilir geriye en baştaki melek bir adım öne gelir. Elini karnına değdirir gökyüzü şimşeklerini çakar sarı bir yıldız yeryüzüne düşer sanki. Bir an irkilsem toparlanıyordum hemen. Işıklar içinde bir kutu belirir. İki eline alarak bana uzatır. Diğer melekler kafalarını yere eğerler ve yüzlerindeki iyimser havanın yerini pişmanlıkla isteksizlik arası bir yüz hali alır.

- Bu kılıç senin bunu kullanacaksın. Zevk için istediğinde kullanamazsın.

Vaktinden önce sakın bazı şeyleri zorlama. Sen vakti gelenleri anlarsın.

- Bunları anlamakta güçlük çekiyorum ama sanki hayal gibi her şey

- Hayal denilen şey bir boyutta yaşanan gerçektir sakın bunu asla unutma.

Hayallerini kötülüklerden mutlaka arındır.

Der ve bir adım geriye gider. Son melek iki adım öne gelir. Hiçbir şey söylemeden elini

alnıma koyar ve ışıklar içinde kalırım.

- Korkuyorum
- Korkmadığını biliyorum der melek
- Anlamıyorum
- Anlayacaksın der

Işıklar durulur üzerimde yemyeşil süslü çok süslü bir elbise belirir. Bütün kirlerim yaralarım berelerim temizlenmiş bir çocuk gibi yeniden doğmuş gibiydim. Kılıcımı belim kemerimdeki kınına koydum. İki sevgiliyi kavuşturur gibi oldum. Kılıç gülümser gibi parlamıştı kınını ilk gördüğünde. Sonrasında derin bir sükûnet

Şaşıryordum kimdiler
Ne mesajıydı bunlar
Güpegündüz rüyalardaydım
Birisinin beni uyandırması lazımdı
Kendim belli ki uyanamıyordum

Melek durdu
Ellerini havaya kaldırıp
Avuçlarını birleştirdi
Gökyüzündeki bulutlar birden bire
Çok hızlı hareket ederek
Renk değıştirdiler
Melek avuçlarını açarken
Bembeyaz bir şahin çıktı

- Bu senin habercin bir şeyi dilemen yeter. Ya bizden ya da senden haber taşır. Dediklerini dikkate al. Bunu hiç unutma.

İlk gelen melek
- Bundan önce yalnızlık vardı biliyordun. Bundan sonrada yalnızlık var yolunda. Yolun sonuna sen karar vereceksin. En büyük güç hep sende hep kalbinde olacak. Onu unutma.

Derler ve melekler yan yana gelirler.
Birleşerek tek bir ışık olup
Gökyüzüne bir ışık süzmesi gibi
Akıp giderler.

Şahin omzuma konar
- Şimdilik gidiyorum. Dilediğinde gelicem.
Der ve sessizce batı yönüne doğru gider.

Çok yorulmuştum
Hemde çok fazla
Az ileride büyük çınarın dibine gittim
Uzanıp kararmaya başlayan havadaki
Yıldızları seyrettim
Biraz uyumak lazımdı diye düşündüm
Yer gök uyurken yol zordu
Rüyada olduğumu biliyordum
Hiçbir şey bu kadar

Sessiz olmazdı hayatımda
Hep gürültü patırdı kütürdü vardı.
Yâda bir yerlerde ölmüştüm
Kısa bir film içinde son kez yaşıyordum

Uyumak lazım gele diye düşündü
Zavallı yorgun beynim
Yüreğinden geçen göçlerde
Tutunamamıştım düşmüştüm
Bayrağım damarlarımda dolaşıyordu
Susmuştum
Çınar dibindeydim
Güneş ha gittim ha gideceğim diyordu
Özlüyordum susuyordum
İçimi toplayamıyordum
Gideceğim demiştim gitmiştim
Hava biraz soğur gibiydi
Güneş çoktan gidip
Ayın o güzelim sessiz tavrına bırakmıştı gökyüzünü
Gökyüzü bulutlanmış ağlamak ister gibiydi
Çınar güzeldi ama durulmazdı altın amberinde
Veda edip yola çıktım
Şahinin sesini duydum
Kafamı kaldırdım
Yağmur allınım tam ortasından vurdu
Kurşun olsaydı
Çok acı çekmezdim her halde
Şahin omzuma kondu

Eğilip sana beyaz bir hediye
Şen istemedin bu bizden sana hediye
Üstündekileri giy sakın üşüme

Dedi

- Gitme dedim
- Gideceğim biliyorsun.
- Hayır bilmiyorum merak ediyorum
- Hep merak ediyordun zaten gideceğim biliyorsun dedi

Ve gitti geldiği göklerden
Hediyeyi görememiştim
Tam arkamı döndüm bembeyaz
Kadife gibi bir at tam karşımdaydı
Her şeyi vardı üstünde
Üzerinden bir pelerini olan güzel elbise vardı
Aldım üzerime giydim
At beni kontrol eder gibiydi

- Hoş geldin dedim

Belli ki cevap bekledim
Güzel gözlerinle baktı

Sanki çok eski bir dost gibi
Bindim yönüme bakamadım
O benim yerime baktı
Yağmur yavaştan başlamıştı
Dörtnala gidiyordum
Ağaçlar tepeler yollar dereler
Yollarda hiç insan yoktu
Karanlıkta hiç korku yoktu
Karanlıkta ne seçebildiysem gördüm
Ormanın içinden geçtikten sonra
Hayallerin sustuğu bir yere geldim
Hiçbir şey düşünemiyordum
Yeni yerleri beynime kaydetmekten başka
Ormanın içlerinden saklı bir tepeye geldim
Bir mağara girdik
Genişçe büyük bir mağara
Bilmeyenlerin bulamayacağı büyük bir mağara
Hep saklanmak için kendime mağaralar bulurdum
Kaçardım bu sefer kaçırılmışım
Yada isteyerek götürülmüşüm
İçeride tam ortada bir ateş
Yataklar döşekler
Hayattan fazlasını beklemeyenlerin için her şey vardı

Atımdan indim
Yavaşça onun başını okşadım
Kafamı kaldırıp teşekkür ettim
Dışarıda yağmur öyle bastırmıştı ki
Toprağı döver gibi vuruyordu
Bir şeylerini hıncını alır gibiydi
Yada uzaklarda iki sevgilinin ilk buluşması gibi şiddetliydi
Ateş sönmüyordu
Yorgunluk başlamıştı
Şimdi uyuma zamanıydı
Bazen gözler yalan söylemezdi
Hemen kıvrıldım yatağa
Çok garipti
Yerini her zaman yadırgayan
Evimdeydin sanki
Yâda daha iyi bir yerde

İçimi mağaralara saklamıştım
Susup sadece ağlamıştım
Sadece huzur dilemişim
Gitmekle iyi bir şeyler yapmışım
Nerde olduğumu bilmiyordum ama
Eğer öleceksem bile tadını çıkarmalıydım
Yağmur yağıyor
Ateş çıtırdıyor
En sevdiğim meyveler masamda
Uykum bölünecek gibi değil
Öyle tatlı ki

Yıllardır hiç uyumayacak gibi uyuyacaktım biliyordum
Yağmur yağıyor
Ateş çıtırdıyor
Uyku alıyordu canımı sanki
Uyumuştum yüzyıllar gibi
Gözlerim kapanmıştı
Son görüntü sendin peri
Şimşekler çakmıştı
Ateşim canlanmıştı
Şimşekler ateşimdi
Son görüntü sendin peri

Bir KıyıdaYım [Bölüm 1 Yıldırım Ateşimdi]

Bir rüyam vardı
Uyandırılmamak için her şeyi yapardım

Devamı var.

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir şeyleri sığdıracaksın bu geceye

Bir şeyleri sığdıracaksın bu geceye
Başka bir gece değil yalnız bu gece
Gökyüzünde son dolunay
Son gemi kalkıyor
Umutların son demine
Bir şeylerin acısı çıkıyor sanki
Yürek ateşler içinde paramparça
Her şey yerli yerinde
Olmayan en ufak parça kendim
Bir yerlere koymuştum
Ha buldum bulucam gibi
Şeytan alıp götüremez asla
O densiz pislğe
Uzun süreli bir kinim var hala
Herkesi kandırmış olabilir ama beni asla
Ben bütün günahları kendim işledim
Ben ayışığında Şeytan a küfrettim
Ben kendimi kendim kaybettim
Varsa hesabım
Kendim vereceğim
Zorlu bir yolun sonunda

Ömrümüz sıkış tıkış olmuş
Hep bir şeylerin telaşını yaşırdık
Vaktimizi çok sanır
Erken gidince yüzümüzde
Yatan yüzümüze bakarken
Nafile bir şaşkınlık olur
Dedim ya nafile
Bir şeyleri yarına bırakırken çok düşünmek lazım
Bilmediğimiz her şey
Bildiğimi her şey
Bir hesabın taraflarında bir yerde
Bu gece
Yalnız bu gece
Sığdıracaksın yıldızları cebine
Bir gün eksik kalsın yıldızlar
Kimin umurunda

Nedim Hüdaşah Berkay

Bir şeylerin yaması olmamalı

Kim bilir kaçınıcı hasret akşamı
Bu kaçınıcı içtiğim yalnızlık şerbeti
Gökyüzünden yıldızlar şımarık çocuk gibi
Yanıp sönmekte bir hüznün baharında
Bakan gözlerle dalga geçmekteler
Bir ufka sığmayan hayallerim
Her gün yeni bir sabahı beklemekte
Feryat figan düşünceler yalnız ağlamakta
Adımlarım çoktan ritmini bozmuş
Her kaldırım parçasına
Geleceği düşürmekte
Üzerine basan karanlık bulutlar
Bir gün ben sizin üzerinizde olacağım
İnceden bir yağmur yağmakta İstanbul'a
Islanmış bir bankta oturuyorum
Denize karşı yakamozların cirit attığı
Yepyeni bir ülke
Beni kucaklamakta
Saklar gibi beni sarmakta
Havadaki garip tadı biliyorum
Her hüznün baharında
Ortalarda dolanır
Yalnızlık ve uzaklık çok çetrefilli bir şey
Bir garip rüyanın aşkı amberi içinde
Her hangi bir gece
Bir kâinat büyüklüğünde olur
İçinde değirmen misali masalar
Ufacık dereler olur
Akar ayakları dibine hülyanın
Bırakıp gidemedim
Gitmemi istemediler
Bir şeyin rüzgâr yarım kalmasın
Yaprak kımıldamaz solgun yüzümde

Bir şeylerin yaması olmamalı
Gönlün en güzel yüzünde
Hırpalanmış zora koşturulmuş
Her şey bir gün ölmekte

Nedim Hüdaşah Berkay

Canım kırılmış - Gökyüzü ağlamanın arifesinde

Geceydi sıkıntı sarmıştı
Dört bir yanı
Canım kırılmış
Gökyüzü ağlamanın arifesinde
Bir şeyler yanlış biliyorum
Parçalarım etrafa dağılmış
Birleşmesi imkânsız gibi
Her parçam diğerinle kavgalı hasım olmuş
Nasıl yaşadım böyle
Bir yarım
Bir eksik
Ne yapsam boş
Ne yapsam zor
Kazanmamışım hiçbir savaşı
Boşuna öldürmüşüm kendimi
Göğsüm yalnız
Kendim yalnızım
Odama yıldızlar dolmuşken
Yakamozlara yol almak için
Koştum gece yarıları sahile
Eksiğim bilirim
Ölümden korkmam
Sesim kesilse de
Ruhum asla ölmez ki
Doğarım yeniden
Bin defa ölsem de yeniden
Tekrar yeniden
Her doğum ölüm kadar acı
Ölüm kadar yalnızım

Hangi günahın bedelini
Ödüyorum
Bilmiyorum
Yarım kaldım
Eksik kaldım
Bilmiyorum
Vurunca düşüncelerim sahile
Yıldızları ölü buldum
Koyamadım yerine
Çok geç kalmışım
Nefesimi üflemek için
Kayan yıldızlar için dilek tutmadım
Her yıldız elimde ölü şimdi
Düşünce yıldız
Tutunamaz kendinden başka
Hiçbir şeye
Koruyan bir yürek ister
Solmadan az önce
Solmadan önce
Son kez gülerken
Teslim eder kendini sonsuza

Kayıp gidenlere
Bir yenisi daha eklenir

Ellerim yıldız tozu
Saçım yıldızlarla dolu
Bir sabah daha girer
Poğaçacı bilindik sesinle
Ekmeginin peşine gider
Şehir uyanmıştır uykusundan
Ben gramı olmamış
Kaybetmişim bir yerlerde uykumu

Silkinip yoluma düşerim
Düşünceler içinde
Bir gün daha devrilir
Sonra bir gün daha
Sonra bir daha
Devrilenlerin birikimi
Hayat mı?
Bilmiyorum.

Bilmek istiyor muyum?
Artık istemiyorum.
Bunu biliyorum.

Nedim Hüdâşah Berkay

Dayandığın kadar bilge - Bilge olmak asla acıyı azaltmaz işte

Bir alevin içindeysen
Hiçbir şey ölmez
Yandığın kadar özgürsün
Dayandığın kadar bilge

Hayatı seçemezsin
Bırakılırken bir yerine
İlk adımı atarsın
Meraklı gözler
Tanıma kaygısı sürükler seni
İvme kazanırsın
Doğru yanlış çıkar karşına
Neye göre;

Büyüdükçe artan yüklerin
Özlemlerin
Her şeyin boyanmıştır
Sen farkında bile değilsindir
Sana gösterilen renkleri bilirsin
Renklerin gerçeklerini hissedince yüreğinde
Üzülürsün sesin sonsuz olur
Acıların ekmek katığı gibi
Ağlamak istersin
Yangın başlar içinde
Söndüremezsın işte
Şönmüş gibi yaparsın
İstiyorsan susarsın
Sustukça yanarsın
Yandıkça
Güzel bir alev olursun
Genç dumanını yutmak zorunda bırakılmış
Olabildiğince yalnız bir alev işte

Yandığın kadar özgürsün
Dayandığın kadar bilge
Bilge olmak asla acıyı azaltmaz işte

Nedim Hüdaşah Berkay

Değmesin isterdim gönlüme - Diye sorarım

Değmesin isterdim gönlüme
Hüzünler
Hüzünlerin içinde
Garip bir yalnızlık
Acıların yağmuru
Bırak
Gideyim uzak olayım senden
Suçum yok benim
Hükümsüz infazlarım niye
Diye sorarım
İpin ucunda bir dünyam var şimdi
Aklım karışık
Aklım yarım gibi
Haykırıyorum gökyüzüne şimdi
Nefesim kesilir birazdan
Ah be içim sus şimdi
Ağlamak boşuna
Hiçbir yangını
Söndüremedi bu gözyaşları
Kendimi kandırmayacağım
Yolumu biliyorum
Bildiğime tabi olacaksın ki
Başın dik durabilesin
Yolum daha çok gibi
Gittikçe çoğalan
Hiç bitmeyecek bu yorgunluk bilirim
Bildiklerimi ekledim ucuca
Ucundan bir rüzgâr tutar
Bir ucundan kuşlar tutar
Aldığım her şeyi fazlasıyla verdim
Hüzünler değmesin yüreğime
Beni ben yapan
Bir o kaldı
Beni ben gibi saran
Bir tek o vardı
Hüzünler değse de
Gülümser gibiyim yağmurumda
Hiçbir şey içimi görmez
Ben bilirim işte
Genede hüzün değmesin yüreğime
Gidin cennetinize
Cehennem hep benim içimde

Nedim Hüdaşah Berkay

Dudaklarıma değer - Olsun gene yürürüm

Yalan
Kanatır sanma sakın
Her şeyi bilirim
Susmam yakın

Düşün içinde
Bir ateş gibiyim
Söndüreni bilirim
Yakanı da bilirim
Ömür boyu süren bir yürüyüşte
Çelmelerle ağzım yüzüm
Yara bere içinde
Bilirim
Susarım
Bilirim
Yalanı bilirim

Her düşüşte
Şöyle bir silkinip
Kalkarım yeniden
Hüzünlerimi silerim
Unutmasam da
Bilirim
Yolumu bilirim
Yürürüm

Sıkılırsa içim
Sıkılsın iyidir
Gerçeği bilirim
Bildikçe büyürüm
Çok büyümüşüm
Çocukluğumu özlemişim
Olsun gene yürürüm
Gözyaşlarım yanaklarımda
Silmem onları
Dudaklarıma değer
Bilirim
Olsun gene yürürüm

Nedim Hüdaşah Berkay

Düştü diyecek küçücük periler

Ah içki içemem
Şigara tütüremem
İçimde neleri öğütürüm ben
Tozlarına bulanır düşlerim
Kendime gelemem
Kaçınıcı mevsimi yaşamışken
Bir yenisini ararsın bulamazsın gibi
Kapılarım kapanmış
Pencerelerime ay düşmüş
Topladım kaldırdım yerine
Düş dediğim geçermiş
Zaman gibi
Hissettirmeden geçen
Her şey hisli bir acıya neden olurmuş
Acı çekmek gerçek
Kaçabilmek mümkün değil
Şehre düşen fırtınadan
Bu şehre yabancı bir deli
Deliye yabancı bir şehir
Uyumsuz bir durumun
En had safhası

Çiçekleri dallarında koparamam
Her şey yerinde güzel
Her duygu zamanında
Kendimle savaşıırken
Galip kim
Mağlup kim
Bilemedim
Bilmekte istemedim
Ellerim terlemiş
Yüreğim üşümüş
Feleğin sesine tükürsem
Kızarlarmı bana melekler
Bilmediğim her şey
Uzak dursun benden
Kendime yetmiyor düşüncelerim
Düşünceler içinde
Dalgalanıyorum duramıyorum ayakta
Gücüm akıp gitmiş
Hangi göçmen kuşun kanadına
Takılmış kim bilebilir
Kim bilebilir

Yaratanın yollarında
Acıları toplamışım koynuma
Her şeyin hesabı var küçücük yüreğimde
Taşar gider sel olur

Gidenlerimi özlemişim
Toprağıma bırakın beni
Siz görün o zaman kâinatı

Rengârenk bir saltanatı
Benden bir iz kalmasın
Anılardan silin beni
Bir düştü
Düştü diyecek küçücük periler
Susacak koca bir gönöl

Nedim Hüdâşah Berkay

Failim meçhul - Sonum Meçhul

Katran gece
Yapışmış üstüme
Tek soluk yok
Kulaklarımda sessizliğin sesi

Bir adım gelsen bana
Koşacağım
Coşacağım
Karanlıkları yırtıp
İçimi en güzel bayrağıma sarıp
Sana vereceğim

İstemiyorum artık
Hiç düşünmeyi
Düşünmeler yordu beni
Düşünmeler yıktı beni
Yıktı beni
Yangınların içinde
Bir köz gibi
İçim geçmekte
Yıllarım uç uca eklemiş giderken
Zincirim yüreğimde
Bir kilidim var
Ben açamam
Açamam benim gücüm yetmez

Kimlerin gözü değdi
Bilmiyorum işte
Yanıyorsam
Sebebi ben değilim
Faalim meçhul
Ölmek bile
Çözmüyor beni
Şımsıkı bağıyım işte
Kıramam zincirlerimi
Ömrüm müebbet
Işığımı yüreğimden uzaksa
Ne fark eder düşlerim beni
Beni kaldırmaz ayağa

Kulaklarımda sessizliğin sesi
Düşümde bir tek sensin
Düşmüşüm
Bilememişim
Yerlere paralel sevdam
Bedenimi kanatır

Failim meçhul
Sonum meçhul

Nedim Hüdaşah Berkay

Gitmek zamanıdır şimdi

Duymadığım bir sestin
Rivayetsin gönlümde
Yankısını bile bulamam ben
Hiçbir yerde
İçim yorgun içim düşmüş
Kalelerim toz duman
Yarım bir hilal
Mahşere doğru yol almakta zaman

İçimde güz gülleri
Geçmişin izleri
Sır saklayan bir sonbahar
Benden önce kimler geldi
Benden önce neleri gördün rüzgâr
Bilmiyorum

Kandırılmak mı?
Alışamadım
Ben yalanı
Gözünden okurum
Hiçbir şey söylemese de
Bilirim
Bana kuşlar haber verir
Aldatılmak kötüdür
Bilmiyorsan daha kötüdür
Delikanlı bir mevsime denk gelmedim hiç
Kâinatı düşürürdüm önüme
Dile gelmedi zaman
Gözlerimden çıktı şimşek
Sırası gelmiş gibi
Her şey ışıklarda gölge gibi
Gölgenin izi
Yüreğim tırmalar
Unutmak en iyisi de
Unutamazsın ihaneti
Susarsın yâda gidersin
Gitmek zamanıdır şimdi
Yaralı bir sonbahar geride
Benim suçun değil
Üstüne basıp geçtikleri yaprak benim

Nedim Hüdaşah Berkay

Gitmekle ölüm aynı şey - İlk adımda öğreneceksin

Sessizce bir gemi gider limandan
Gün ağarmadan
Ufukta kırmızı bir ışık oluşur
Sular değişik bir gri
Durgun bir deniz
Her şeyi yüklenip gitmek
Kaçmak mı değildir
Kendini huzura erdirmektir
Rüzgâr yüzüne vurduğunda
Daha önce üzenlerin arkada kalmıştır
Seviyorum diyenlerin aldatmaları
Kendi vicdanlarına doğru gönderilmiştir
Her şeyden uzaksan
Unutulmada kolay olur
En büyük acı ölümse
Ölüme bile alışıyor insan
Bugün ağlarsın
Yarın aklına gelip gülersin
Ölen öldüğünle
Giden gittiğinle kalır
Bir şeylerin acısını hissediyorsan
Yalnızlığa alışman an meselesi
Durgun bir şeyi bekleme beyninde
Yıktığın her şey
Seni yıkmalarının eseridir
Bir sen bilirsin
Bir için bilir

Geminin içinde ürkek bir mevsimdesindir
Bilmediğin yerler seni bekler
Yelken açmış giderken
Düşüncelerin seninle
Hep gelir
Yeni bir yerde yeni bir güneş açsa da
Hasret olacak hep içinde
Belki alışamayacaksın ama
Üzen sürüngenlerden uzak olmak
Yeni bir nefesi ciğere çekmek gibi
İlk adımı attığında
Çok ağlayacaksın belki
Geriye dönmek isteyeceksin belki de
Gitmekle ölüm aynı şey
Bunu ilk adımda bileceksin
Ardından gelen seslere kulak asma
Onlar seni gönderirken
Gitmene sebep olurken
Çoktan içindeki öldürmüşlerdi
İlk adımda öğreneceksin

Nedim Hüdaşah Berkay

Gri yağmurlar yağsın bugün üstüme

Ufuklarımda gökyüzümde
Derin yaralar
İçimden atamadığım
Mezarlık sıkıntıları

Gri yağmurlar yağsın bugün üstüme
Ağlamayacağım
Ne olur yağsın üstüme
Kir rengi yüzüm bulansın grilere
Anlamıyorum artık hiçbir şeyi
Anlamak bile istemiyorum
Yoruluyorum artık
Karanlıklar bile saklamıyor acılarımı
Yüzümde derin vadiler olmasın isterdim
Bir baharlık çiçek gibi
Gelip gitseydim olmaz mıydı?
Hangi hayalmiş
Hepside olmuş
Kocaman bir yalanmışım
Kandırılıp boyanmışım
Kendimi adam sanmışıma
Gri yağmurlar yağsın bugün üstüme
Ağlamayacağım
Ne olur yağsın üstüme
Kir rengi yüzüm bulansın grilere
Ne olur yağsın üstüme
Sesimi çıkarmayacağım yeminlen
Susacağım köpüklerimde
Bırakacağım canımı
Söz veriyorum
Gelmeyeceğim sizin dünyanıza
Sizde kalsın
Nereye götüreceksiniz
O kirli anılarınızı dünyanızla birlikte
Bilmiyorum
Ben hep fazla oldum size
Alışamadım size
Sizde bana
Kayboldum sokaklarda
Kuşlarla ağladım
Şimdi sustum
Susturuldum

Vurulduğuma
Tartaklandığıma
Canım acıyıp korkmadım ben
Kimseden af dilemedim
Yaratandan başka
Küfrümü örtsün
Beni huzura erdirsin istedim sadece
Her yumruk yediğimde yüreğimi
Yalvardım haklı bir sebebiniz olsun diye

Gri yağmurlar yağsın bugün üstüme
Ağlamayacağım
Ne olur yağsın üstüme
Kir rengi yüzüm bulansın grilere
Adımı kimse anmasın
Yaşanmamış sayın
Ben sizi saymadım ki
Sizin beni saymanıza
Benim hiç ihtiyacım yok
Birazcık bende ben varken
Gideceğim yağmurlarla
Gri yağmurlar yağsın bugün üstüme
Ağlamayacağım
Ne olur yağsın üstüme
Kir rengi yüzüm bulansın grilere

Nedim Hüdâşah Berkay

Gün bana düşman

İçim
Sönüyor
Anladığımdan değil de
Yandığından biliyorum
Gürültülerin içinden çıkamıyorum ben
Duyduğum sabah ezanı yine
Yatsıyla çizdin dünyaya
Bir düz çizgi
Enine dolaştım bütün coğrafyayı
Boyum küçük
Çok küçük olsa da
Yüreğim büyük
Gecelere sığmıyor taşıyorum
Tutamıyorum kendimi
Bırakıyorum karanlıklara
Yaralanmış hırpalanmış hayatımda
Bildiğim doğrularımın varım
Sadece varım
Unutun beni
Hiç fark etmeyin ne olur
Ne olur ilişmeyin üstüme
Üstümde ölümcül tahribi yüksek
Dertlerimle yaşıyorum
Bilmiyorum sonumu
Hayal kurmaktan başka
Sığınmalık mağaralarımın
Gözyaşı yok

Ne zaman esir alınmışım
Bilemedim de
Törpüledim demirlerimi
Çıplak ellerim
Kanlar içinde
Kirlili sakallı hüznü bir yüzüm işte
İnsan yüzünü unuttur mu?
Bakmazsan aynalara
Yabancılaşırsın kendine
Kendinle konuşmazsan
Unutursun içini
İçin bile sana küser de
Gider işte
Yalnızlık bile an olur
Seni terk eder
Sessizliğin kulakları uğuldatan sesi
Düşüncelerini öksüz bırakır
Ölüm bir kez olmaz
Ölüm sessizliktir
Ölüm susmaktır
Bazen yok olmaktır

Hiçbir şeye isyan etmeden
Kabullenmek yenilgiyi

Geceye yıldızları verene
Çok şükretmeli
Neyin kavgasında
Neleri harcadık
Bilmediğimiz tek şey
Sonları unuttuk
Hüzün düştü bu şehre
Bir tek ben bilirdim
Gece giderken sabahları göremezdim
Her sabah karanlıklarım olurdu
Gün bana düşman
Hep sesini yükseltir
Dinlemiyorum hiçbir şeyi
Biliyorum ben kendimi

Nedim Hüdaşah Berkay

Hayır diyemedikçe

Birazcık bencil olacaksınız ki
Hayatta tutunacaksınız
Hayır diyemedikçe
Her hayır diyemediğinizde
Bir hüznün fidanı dikilir yüreğinize
Dertlerle beslendikçe fidanlar
Çok çabuk büyürler ve
Güneşinizi keserler
Simsiyah bir mevsim başlar
Gri yağmurlar yağar
Yeşile hasret günler kapınızda
Gün dediğin
Çabucak başlar
Çabucak biter gözlerde
Gözlerde bir masalın
İzi kalmıştır
Silmek nafîle bir ibadettir

Sonra boş vermeyi öğreneceksin
Çok üstüne düşersen
Hayallerinde senin üstüne düşmesi muhtemel
Yerle bir olursun anlamadan
Herkes üstüne basar geçer de
Bu kimdi diye merak bile etmezler
Düşmek çok kötü bir şeydir
Bilinen en büyük kıyamettir
Bilinmeyen kıyametler yürekte
Yaşanırdaki seslerini çıkaramazlar
Yüreğin sahibinden başkasına

Nedim Hüdâşah Berkay

Hep susma mevsimindeyim

Bir yanımdı düştü bu gece
Bir yanımdı düştü ateşe
Yanıyorum çok fena
Neler geliyor aklıma
Hep susma mevsimindeyim
Başka bir mevsim görmedim
Bir ara sanki bahar buradaydı
Yaza kalmadı
Kavurup gitti yürek denen şeyden
Ne kaldıysa geri
Ne kaldıysa bana
Hiç yetmedi
Sanki hiç yoktum bu coğrafyalarda
Serseri serçelere imrenip durdum
Hiç birinin ismi yoktu ama
Hepsi serseriydi
Tatlı serseriydi
Bir kırıntı ile mutluluk şarkıları söylerdi
Benim söylediğim tek şarkı
İçime gizlediğim bir şeydi
Korkudan içimde bile sessiz söyledim

Neler geliyor aklıma
Vurucam düşüncelerimi tam ortasından
Ortalık yerinden yangın çıkarıcam
Dumanın savurucam
Havanız tek bana sizin
Sadece susun istedim
Sadece biraz susun istedim
Konuşunca da çok şey değişmiyor işte
Öğrenemediler gitmediler de

Bir ana daha hapis olmak istemiyorum
Gördüğüm mezarlara imreniyorum
Teslim edilen emanet kadar
Huzur veren başka bir şey yok gibi
Ya sabredemiyorum
Ya cidden zordayım
Hep susma mevsimindeyim
Susmuyorum
Susturuluyorum

Nedim Hüdaşah Berkay

Hiç bilme sen beni - Küçüğüm küçücüğüm

Küçüğüm küçücüğüm
Yaşlı gözlerle bakma bana sakın
Yüreğim seninki kadar kırılgan
Seninki kadar ürkek işte
Hiçbir damlasına dayanamam
Dayanamıyorum küçüğüm
Büyüme sakın desem
Hiç kirlenme desem
Elinde olmayan bir şeydir
Bu sürgün yeri
Çok insanı öğütmüştür
Seni öğütmesine asla izin verme
Bildiğin doğrularla yaşa her zaman
Ne kadar acıtırsa o kadar sensindir
Sakın unutma
Ne kadar acıtırsa o kadar yalnızsındır
Bil küçüğüm

Gözlerin bakarken bana
Sakın ezberleme yüzümü
Sakın hissetme beni
Büyümeden silinsin izlerim
Yokluğu kavuşamazlığı şimdiden öğrenme
Sen büyüdüğünde ben olmayacağım
Bırak bir karışık rüya gibi
Hiç seçme yüzümü
Bir garip düştü geçti de
Sakın hatırlama beni

Sakın ağlama küçüğüm dayanamıyorum
Küçük ellerinle yüzümle oynama
En çok seni özleyeceğim biliyorum
Gitmek zor bir şey
Sen gittiğimi hiç bilme
Sesini duyuramadığın diyarlar çağırır beni
Her gece yürürüm rüyalarımda gidenlere doğru
Gitmesem olmaz

Dediğim gibi küçüğüm
Sakın bilme beni
Bilmediklerini insan asla özlemez
Asla hissedemez.

Küçüğüm küçücüğüm
Yaşlı gözlerle bakma bana sakın
Dayanamaz seninle ağlarım
Göz yaşlarım sel olurda gidemem buralardan
Ölüneşi kokunu çekerken içime
Yokluğun mızrakları vurur yüreğimi
Ellerim titrerde sararama seni
Bilmediğini özlemez insan
Hiç bilme sen beni

Kötülere asla boyun eğme
Kendi kanatlarınla uç her zaman istediğin yere
Sen görmesen ben seni göreceğim
Yüzüne esen bir rüzgâr ben olacağım
Gökyüzünden baktığın ay
Sıradan küçük bir yıldız ben olacağım
Sakın ağlama küçücüğüm
Ben senin ağlayacağım

Dedim ya sen hiç bilme beni
Büyüdüğünü görememek çok zor
Küçüğümün küçüğünü de,

Bir düştüm, düştüm derim
Sıram geldi bilirim
Ağlama sakın küçüğüm
Ben senin yerine yağmur olacağım.
Sen hiç bilmeyeceksin.

Nedim Hüdaşah Berkay

Hiçbir gölge dolaşmaz

Hiçbir gölge dolaşmaz
Karanlıkların içinde
Silik bir iz olmuşum
Yüreğimi kaybetmiş
Griler içinde bir dünya
Sarmış beni bağrına
Gitsem desem
Salmaz beni
Ellerim buz gibi
Anlamadığım birçok şey var
Anlamakla ömür bitmiyor
Gözlerime çekilmiş perdeleri
Aştım da sesimi
Çıkarmadım sustum öyle
İçim yansa
Canım bitse
Genede susacağım
Bildim ki konuştukça kirlettiler hayallerimi

Kızıp yıksam
Bir şey olmaz
Kendimi tüketmişim
Yormayacağım dünyayı
Kendi gibi dönsün
Ben kendimdeyken
Öleceğim
İzin verirsiniz gölgelerimi
Toplayacağım bugün karanlıklardan

Nedim Hüdaşah Berkay

Hikâyelerle uyutulmuşum

Asfalta gül açmış
Ben göremedim
Birisini koparmış dalından
Şavurmuşlar bir yerlere
İçinde hikâyelerle
İzi kalır her gidişin
Sözü kalır eksik cümlelerin

Hep yarım gecelerim benim
Kimim var hiç bilemedim
Sevgiye hasret kalıpta
Damlasına ruhumu verdim ben
Ne acılar hepsi boşa geçti
Güzel bir beste varmış
Ben hiç dinleyemedim
Bir iki notası cebime düşmüş
Soğuklarda ısınmışım biraz
Biraz hayal kurmuşum
Biraz düşmüşüm
Öğrenmişim

Hayatı sorgulamak yanlışmış
Hayat bizi sorgulamış hep
Hiç bilememişim
Zor geçiyor zaman
Biliyorum dayanmam lazım
Bu yürek sandığınız kadar büyük değil
Kötü renkleri almıyor işte

Ufacıkmişim
Hikâyelerle uyutulmuşum
Büyümüşüm

Nedim Hüdaşah Berkay

İlk adımda öğreneceksin - İçini özgür bırakıp susturan

İlk adımda öğreneceksin
Yollar yürümeyle başlar
Gittiğin her yer senindir
Kimsenin değil
Alıyorsan nefes
İçin senindir

Sonsuz yürüyüşte
Her şeyi biriktirirsin
Yollar senindir
Düşündüğün her şey senin
Beklemenin telaşı
Gitmenin yorgunluğu
Hepsi senindir

Acılar
Tatlılar
Mutluluklar
Hüzünler
Hep senin
Hepsi sana doğru gelir
Dayanabildiğin kadar insansın
Savaşmış kadar cesur
Kırmamak için gittiğin gidebildiğin kadar merhametlisindir
Merhamet yüreğin suyudur

Gökyüzünde sakladığın her şey senin
Sahip olamadıkların ise
Acıların hüznlerin
Yanaklarına yağmuru getirenlerdir
İçini yakanlardır
Kahpeliklerdir üzen
Paylaşmazlıkların dünyası
Yalnızlığa sevdalanmış bir yürek
Çok zor ısınır
Yaşamak zorunda bırakıldığı dünyaya
Ölüm bile kesmez yalnızlığın acısını
Bir şeyler olmalı
İçinin sesini durduran
İçini özgür bırakıp susturan

İlk adımda öğreneceksin
Son adımda ise
Henüz bilmiyorum
Ama bir daha yürümek istemiyorum
Mümkünse bir gün doğumundaki bir resimde
Sonsuza kadar hapis kalmalıyım
İçimde olmayanların özlemini hissetmemek için

Nedim Hüdaşah Berkay

Kaldıracaklar seni sonsuza - Her şey iki renktir.

Karalama resimlere çiziyorum
Bembeyaz kâğıtlara
Çizdiklerimin hiçbirinin yüzü belli olmuyor
Bir şeylerin gizi çizgilerin harmanında gizli
İçimden nasıl gidiyorsa
Öyle çiziyorum her şeyi
Öylede yazıyorum gerçeği
Yaşamak mı?
Çok zor.
Bildiğin doğrular zorluyorsa seni
Sıkılmaların bayramında
Tatlı bir düşün ölümü gibi
Şöminenin içinde yanan ateş gibi
En suratsız bayram çocuğu sen olursun
Üzerinde anıların giysisi
Çıkarmak istedikçe
Bedenine yapışan
Büyük yaralar kanar durur
Ya bildiklerini unutmuş gibi yapacaksın
Yâda susacaksın sonsuza kadar
İçindeki çocukla baş başa.

Yansan ne olur artık
Yaşarken için yanmışken
Kim korkutur seni daha başka
Daha başka ne acı olabilir
Yüreğin öldükten sonra
Duramadığım bir yerdeyim
Gidebildiğim kadar özgürde değilim şimdi
Her yer tutulmuş
Doğduğum kent yabancı
Martılar simit peşinde
Anlamadığım çok şey var
Anlatmaların şahısları çok taraflı
Susmak lazım

Konuştukça çekiliyorum karanlıklara
Sonra gözlerin yanıyor
Sabah olunca
Göremiyorum canım dediklerimi
Can suyum damlamıyor gönlüme
Gönlüm çok çaresiz
Karanlıklara doğru bir kaçışa başlıyor

Karanlıklar resimler yok
Sadece düşüncelerden bir yumak
İçinde sen dolan dur
Bırakabildiğin kadar nefes alırsın
Yorulduğun yerde
Buhar olursun gökyüzüne
Sadece bakarsın
Sesin sonsuz olur

Kimse duymaz

Sevgiyi özlerken
Boğulursun gerçeklerde
Ölmek dediğin pes etmek sanki
Bıraktığın yerde
Kaldıracaklar seni sonsuza

Siyah beyaz bir resim olacaksın
Ne kadar renkli çizilse de hayat
Her şey iki renktir.

Nedim Hüdâşah Berkay

Kaldırdığım ayağa yüreğim

Hadi gidelim buradan
Dedim
Kaldırdım kendimi
Yüreğimden ayağa
Dursam katliam olacak
Sussam yalan olacağım
Ben yolumu bildim
Durmak ne vakit doğru olur
Gidecekse gider bu gemi
Gayrı zamanı durdurmak mümkün değil
Elimi ısırdım
Kanımın tadı çok acıymış artık bildim
Gitmek zormuş
Kalmak facia
Yollar tükenmiyor
Bir gidebilme cesaretinden sonra
Gitmeler insana hiç koymuyor
Hüzün çiçeği
Ne güzel büyüttüm seni
Geride bırakabildiğim en büyük sevgili
Yamalı hayatlara
Yamalı hikâyelerim oldu
Bir başlangıcın mutlu bir sonunu görmedim
Kışları mor menekşelere sardırdım
Kendimi unuttum
Yüreğimi üşütmüşüm
Vedalarım bile adam gibi değil
Ne olmuşum
Biraz yorulmuş
Çokça vurulmuşum
Kaldırdığım ayağa yüreğim
Durmaz artık
Teslim etmesi lazım kendini
Bilinmeyen sonunu bilmek için

Nedim Hüdaşah Berkay

Kan ağlarım

Öyle sıkılmış
Öyle bunalmış
Gökyüzü ağlar
Ben ağlarım
Kan ağlarım

Alev kuserım konuşursam
Susmam lazım bu mevsimde
Bu mevsimde duygularım dökölür toprağa
Toprağı koklarım
Yaralarım içime kanar
Hiçbir şey alamaz beni benden
Yürümek lazım yollarda
Yollar toprağa yakın

Bilinmez değilim
Anlamayan ben değilim
İhanetleri saymıyorum artık
İçinde ben yok hayallerim
Yıkık bir şehirim şimdi
Kimse bilmiyor
Toprağa gömülmüşüm
Açmayın üstümü
Çok üşüyorum çok fazla

Nedim Hüdasha Berkay

Kelimelerim çöpe atılmış

Kelimelerim çöpe atılmış
Öyle öksüz ve kimsesizler ki
Sesi solukları kesilmiş
Duygunun zerresi yok bu yağmurda
Öyle sahipsiz kalmış küçük yüreğim
Bir damla ile ürperen
Diken diken olan içim
Bu batmaların sonu olmalı
Yolumda yürümek acı dolu
Gönül susmuş
Kelimelerim saklanır
Gökyüzü yine lanet gri
Uykularım tatile çıkmış
Bazen ağlamak ister yüreğim
Olmaz yapamaz gözler önünde
Şusar kelimelerin saklanırdı
İçin yangın yeri
Can suyunu asla istemez
Külüne katıp düşünceleri
Öğütme telaşı içinde

Kanım akarken
Bu üşümelerimle
Giderim ben
Ay ışığı yolumda yıldızlarım
Hiçbir yalnızlık beni ürkütemez
Eski bir dostu görmüş gibi
Biraz sohbet kendinle
Anıları yâd eder gibi
Cennetimi özlerim
Görmüştüm onu ben
İşin kötüsü bir daha göremeyecek olmam
Olsun bir kere gördüm ya
Silemezler ruhumdan
Bildiğim doğruları

Nedim Hüdaşah Berkay

Kendimi teslim etmişim

Çok fena içim yandı
Kırmızı bir mevsim içmişim gibi
Ciğerim yanıyordu
Anlamıyordum hayatı
Çokta çaba göstermiyordum
Öyle zordan geliyordum ki ben
Çok çabuk harcanıyordum
Hüzün kokularını sürüyordum boynuma
Ölümcül bir bekleyişti
Karabasan karın ağrılarının geçmesi

Olmuyordu her seferinde
Dünya bana çok geliyordu
Yâda ben dünyaya çok geliyordum
Bütün umutlarım uykuya dalmıştı
Ben meşaleleri yakmış gelirken
Kendimi yakmışım aslında
Parlayan son yıldız gibi
Kendimi teslim etmişim
Öğrendim....

Nedim Hüdâşah Berkay

Kısa bir filmdi

Kısa bir filmdi
Çok kısa
Tam bakıyordum
Tamda gülüyordum
Ömrüm bitti
Ömrüm dediğim
Solan yaprak gibi
Damarlarıma kadar sonbahar işledi
Bir musiki duyarım ki
İçim içler acısı
Acının rüyasını gördüm
Evvel baharda

Bir karede kaybettim
Kayda değe şeylerimi
O kadar kısaydı ki
Göremedim bahanelerim oldu
Bahanelere saklanmak bana yakışmazdı
Kabul ettim Ölüm Meleğinin teklifini
Hiç canım acımadı desem
Yalan olurdu
Pamuk canım
Dikenli çalılarla çekildi içimden
Hiç ağlamadım
Ama yandı canım

Açılır istersen her kapı
Bekle zamanını sadece
Kısa bir filmdim
Tamda gülerken
Yazılarım bitmiş
Benimle birlikte

Nedim Hüdaşah Berkay

Kimseye değmek istemiyorum

Hiçbir yağmur
Kesmiyor beni bugün
İçim bir karışık
Sus pus olmuşsam
Sebebi var
Anlatmıyorum artık kendimi
Bildiğim tüm duaları ettim
Gittiğim yolları döndüm
Yettiği kadar taşıdığım ben
Garip kimsesiz yüreği
Sıkıntıları gömdüm
Ağlamaklı geceleri sildim
Tozlarını aldım
Pırıl pırıl yıldızlar koydum semaya
Bir içerdeydim
Bir dışarıda
Kimseye değmek istemiyorum
Bana dokunmayın yeter.

Nedim Hüdaşah Berkay

Ortalarda ortalama

Susmuş bu gece,
Ben susmuşum.

İçimden yüreğimi koparmışlar,
Dağıtılmış bir ordu gibi,
Gelecek çok hükümsüz.

Yalancı bir şehirde yaşıyorum,
Hüzün kokuyor her yer.

Yüzüm gözüm ıslak,
Yağmurların düşlere sancısı.

Ölmek Yalnızlık mıydı?
Kandırılmak mı hiç bilemedim.

Sessizlikte yol alırken
Şusmaz hayallerim
Öksüz yetim gibi
Ağlayıp dururlar
Sislerin içinde bir ışık arar gibi.

Yorulдум dedim
Beni alın
Alın artık

Buraya kadardı
Benim filmim

Neden bitmez isteyince her şey
Uzar gider yalnızlıklar
Mutluluklar hep kısa

Neden böyle
Diye diye bitirmeyeceğim ömrümü
Sonsuzlukla mücadele zamanı

Gitme vakti yakın biliyorum
Son hazırlıklarım belki
Herkes haklı
Ama galip yok
Mağlupların şehri
Terk edilmiş yüreklerin şehri

Katamıyorum kendimi hayata
Çıkartamıyorum da kendimi
Ortalarda ortalama...

Adım atıyorum ya
Aslında adım atmıyorum
Uyutulmuşuz bir yerde

Sonu belli her şeyin
Gerekli gereksiz kavgası her şey
Kendinden vazgeçmişken
Hayat vazgeçmiyor senden
Bir tiyatro oyunu
Bazen dekorsun
Bazen de başrol işte
Biz yazıyoruz her şeyi
Ama hayatı cidden çok kötü oynuyoruz
Canımız acıyor cidden çok acıyor

Katamıyorum kendimi hayata
Çıkartamıyorum da kendimi
Örtalarda ortalama...

Ortalamaların sonu hep muamma

Nedim Hüdâşah Berkay

Önce sevgiler sökülüyor cümlelerden

Önce sevgiler sökülüyor cümlelerden
Yerine bilindik rutin
Hayatı ağırdan alan kovan kelimeler sarar her yeri
Mevsim yaz olsa da
Yürekte derin bir sonbahar
Her yerde anıların yaprakları
Güzel günlere özlemler
Güzel günlere olması istenen hayaller işte
Sevgi düşüyor önce
Ellerinden kayıp giden sığıntı bir mülteci işte
Sevginin suçu yok
Açgözlünün suçu var
Maddenin üstünlüğü
Doymak bilmeyen bir kazana dönüşen insan
Ne götürebildiyse gittiği son durağa
Durmadan istemek peşinde
Enkaz olmuş her yer
Mutluğun enkazları
Ortak bir paydada buluşamama
Ortak törpüleme savaşında
Birbirini kırabilme meydan savaşları

Gökyüzünü tutmak isterim
Ya gök benim.
Ya ben göktüm.
Çıkabilmek isterdim
Yorgan yastık bulutlara
Özüme düşmek isterdim
Tertemiz duygularla
Her türlü kötü düşünceleri silmeliydik
Silinmeliydi tüm günahları gösteren işaretler
Ona uyan herkes yıkanmalıydı rahmet yağmurlarında
İçimdeki insana sahip çıktım
Tutamadım gökyüzünü
Yere paralel sert düşüşlerim oldu
Yaralar bereler değil di acıtan
Yüreğe gelen apansız darbelerdi
Nasıl bir öfkeydi kırmızı döken
Nasıl bir karanlıktı insanlığı öldüren
Bir şeylerin suçu içimizdeydi
Ne zaman nerede zehirlenmiştik hiç bilmeden
Kötülük virüs gibi yayılmaktaydı
Nesilden nesile geçerken olağan hale gelir
Ar kalmamış masallar heyecanla dinlenirdi
Heyecanla yaşanırdı günahlar
Şanmaz mısınız hiç bunların bir bedeli olduğunun
Ödeme günündeki kıvırmalarınız çok komiktir
Bir yerden başlamak lazımdı
Temizlenmek için
Bir yerden başlamak lazımdı insan olmak için
Hiçbir şey için geç değildi
En büyük günah yaşansa da

Sonraki saniyelerde en büyük sevabı yapabilirdik
Ne kadar insan olmayı becerebilirsek o kadar kulduk Yaratana
Gayrı gerisi hikâyeydi aslında
İnsanlar gerçeklere değil
Hikâyelere inanırdı aslında
Hikâyeyizi yazmak sizin elinizde
Her zaman açacaksın kirlenmeye inat
Her seferinden yazacaksın yeniden
En güzel hikâyeye şerefiyle bitirebildiğin hikâyedir.

Nedim Hûdaşah Berkay

Rüyaların İmparatorluğu - Kırmızı Yağmurlar

Gece çok karanlık
Bu yürekte çok büyük bir boşluk var
İçim acıyor yine
Bu kadar yüreğine gelinmez ki insanın
Biraz uzak durun yeter
Her gelişlerde bir çarpınış kalıyor
Duvarlarımda görünmez bir iz gibi
Ne zaman kımıldasam özgürlüğe
Kırmızı yağmurlar yağıyor
Hayallerimin üstüne
Bir sıkımlık zamanlarda
Duraklarda bekleme salonlarında geçiyor
Sinir harbi içinde sınırlara küfrediyorsun
Sınırı yapan geri kalmış pis insanlara
Neyin kavgasını veriyordunuz
Hiç anlamamıştım
Bence iki şey vardı dünyada
İyi ve kötü
Bütün her şeyi buna indirgemek mümkündü
İkisi asla birlikte değildi
Üzmelerin bayramlarında
Ortalarda dolaşan bir muamma olurum
Kırmızı yağmurlarda
Bir üşeme gelirdi bana
Bileklerimde başlar
Gözlerimde sona ererdi
Garip rüyalar imparatorluğunun kapıları
Yalnız benim için açılırdı
Hep kral olurum
Elimde uzun kınından çıkmış bir kılıç olurdu
En sivri yerini öperdim
Bir sevgiliyi hasretle öper gibi
Dudaklarım kanardı
Yağmuru rengini ne verirdi öğrenirdim o zaman
Dudaklarım acımıyordu kesiklerde
Yüreğim acıyordu belli
İçine ata ata rüyaların imparatorluğu büyürdü
Kanımın tadı çok başkaydı
Yağmur çoğalırdı düşüncelerimin çarpışmasında
Her şimşek
Yenilen bir kazığın çığılıydı aslında
Bitmiyordu işte rüyalar
Bitmiyordu hüznler
Hüznler çoğaldıkça
Çiçek açtıkça en mahrem bahçemde
Dev ağaçlar gibi dikiliyorlardı yollarımda
Kılıcımı kaç kez vurdum kör karanlıkların üstüne
Sapır sapır yıldız döküldü ayaklarımın dibine
Hiç güzel gözüküyordu gözüme
Kirli bir maviydi gece artık
Bir yanlılık vardı biliyordum
Bir yanlılık vardı seziyordum

Uslanmıyordum işte
Her seferinde yine yalnızlık boynumda
Kimse seni
Senin gibi asla anlamazdı
Anlamasını beklemekte kendine insafsızlıktı
Rüyalarımın imparatorluğunda
Otururdum göl kenarında
Kanayan dudaklarımdan
Yeni rüyalar süzülür
Büyürdü sınırlarım
Tüm sınırları yok etmek ister gibi
Yıldızları gömerdi içine
Gecelerde bir fener gibi aydınlanırdı
Sıraya giren her umut gibi
Bir rüya başlardı belli belirsiz
Hiç uyanmak istemezdim
İçimde bir seri yalnızlık bir seri katil vardı
Uykudan uyanmadıkça
Bulur beni kaç kez öldürürdü
Her öldüğümde külümden doğardım

Yansam da umurumda değil artık
Ben doğarken yanmışım da
Sesim hiç çıkmamış ki
Hiçbir şey korkutmuyor beni
Ölüm dediğin
Güneşin batması gibi
Bir yerde batarsan
Diğer yerde bir doğardım
Bilirim ben doğruyu
Yüksek sesle söylemem ki
Kim ne dersem
Belalı bir insanım ben
Susmak bronz bir kolye işte
Darılmaların sonu gelecek bir gün
Yüksek bir adalet alacak bizi
Tartısında bitecek acılar

Bırakıp gidemiyorum ben rüyalarımı
Bırakıp gidemiyorum ben bedenimi
Ruhum sıkışmış dünyaya
Haykırsa da duyan olmamış
Bir varmış bir yokmuşum
Varlıkların sancısını çek babam çek bitiremedim

Bu imparatorlukta son gecem dedikçe
Bir hikâyem var boynumda
Uyanmam lazım
Bu ölümcül komadan
Gelmem lazım
Sonu bilinmeyen zamana
Ama olmasa rüyalarımda

Yaşamak bir aldatmaca
Yüksek bir aldatmaca

....

Nedim Hüdâşah Berkay

Rüzgârı yüzümde istemiyorum - Başka bir şeylerin izi var hissettim

Bugün rüzgârı yüzümde istemiyorum
Başka bir şeylerin izi var hissediyorum
Hissettikçe üzülüyorum
Sessiz bir düş gibi hüzünleniyorum
Grilerim doğuyor yüzüme
Rüzgâr sakın gelme
Sakın esme
Essen de
Silemezsin istesen de gerçeği
Kime gerçeksen ona doğru süzül işte

Kısık sesle şarkılar söylerim içimde
Duymaların kaygısı da yok
Haykırıp içimi duyurmak da istemiyorum
Anlaşılmaq zor zanaat
Zor her şey zor gibi
Bilmediklerinle bazen mutlusun
Gözlerden gördüklerin üzüyor insanı işte
Kırılgan yapmışlar bu kalp dedikleri şeyi
Anlaşılmaz bir alayım
Anlaşılmaz soğuk bir metal
Anlaşılmaz koca bir dünya saklı içinde
Anlamaya da çalışmıyorum
Hissettiğim kadar gerçeğim
Hissedemediğim kadar kandırılmış
Hırpalanmış, inandırılmış bir hikâyeye işte

Terazim dengem kaldırmıyor
Özgürsün işte
Karanlığı alırım içime
Rüzgâr git sen dinlen
Gerçek bildiğin, bildiklerine es işte
Benimle yalandan olsa da eğlenme
Acı bir gerçek bile
Hikâyelerden daha az acıtır bilesin
İnanmış gibi yapamıyor bu deli adam
Dengem altüst işte
Şusmuş bir deli
Özgürlüğünü yaşa sen rüzgâr
Bana gerçek değilsen sakın esme
Ferahlamaya ihtiyacım olsa da
Göğsüm terlese de ateşler içinde sakın esme

Bazen ağlarım
Çok zaman saklarım işte
Şusmak en büyük işkence
Rüzgârı yüzümde istemiyorum
Başka bir şeylerin izi var artık biliyorum

Nedim Hüdaşah Berkay

Seni İstedim - Özümün dizine

Seni istiyorum
Hemde çok fazla
İçimden çıkarmış
Susturulmuş bir çocuk gibiyim sensiz
Sensiz kimsesiz
Sensiz çaresiz
Kaç şarkı
Kaç türkü
Hep yalnız
Ellerimde olmayan resimler
Hayalini kazıdığım
Yüreğimin duvarları
İçim hep parça parça
Ateşe düşüp yarılanmış bir ömür
Taze bir mevsim rüzgârı
Yalnızlıkla kol kola yıllar
Hiç acıtmamıştı
Hep alışık
Hep bildik nakarattı
Sen gelene kadar
Kardeşlik yalnızlıkla
Sen geldin
Düşünce mevsimi geldi
Gülleri kokladım ilk kez
Yolları ezberledim ilk kez
Uzakları öğrendim sen gidince
Sen gittin
Ben çok yalnız kaldım
Yalnızlıkla kardeş gibiydik
Şimdi aramız biraz limoni
Gördün mü yine bana kaldın
Diyen bakışlara çıplak göğsüme değdi sensizlik
İçim susmuyordu
Her yer benim yerim değildi sanki
Hâlbuki buralarda doğmuştum
Sensiz çok yabancı kaldım
Çok yalnız kaldım

Hiç şikâyet etmedim
Her şeyi şeyim
Hep kısa sürdü
Ben seni özledim
Gitmelerine uzaklığına
Hiç alışamadım
Yollarım biter gibi
Bu yürek buralardan göçer
Bir rüyaydım
Sanki biraz bittim
Biraz yenildim
Yorulup düştüm
Özümün dizine
Seni istedim

Kendimi bulamamışken
Hiç hakkım yoktu biliyorum
Susturamıyorum içimi
Sensiz çok yalnızım
Bakmıyorum sensiz hiçbir şeye
İçimin parçaları seninle uçtu gitti
Biricik sahibine varmış onlar
Benden kalanlara iyi bak
Bir daha sensiz olmayacak bu deli
Nereye gitsem
Seni götürürüm derlerdi inanmazdım
Ben hep seninle uyudum
Ben hep seni istedim
Kırıldım
Anlaşılmadım
Alışamadım yokluğuna
Sensizliğin acı zamanlarına
Seni istedim

Nedim Hüdâşah Berkay

Sıkıntı sema içinde

Sıkıntı sema içinde
Yol aramak bile istemiyorum
Kıvılcım değmesin yüreğime
Derinden yanmaya başlarım
En tehlikeli yanardağ
İçinde öfkenin patladığı yürekte gizlidir
Kırılmaların bayramında kayboldum
Ben bu dünyaya her zaman bir fazla oldum
İçimi susturup
Bilinmeyen bir yere attılar
Biraz toprak atıp üstüme
Biraz yıldızlara buladılar
Gittiler mi ne
Gitsinler
En güzel gidiş benimkisi olacak

Kanamasın diye yüreğimi
Çokça kaçırmak istedim olmadı
Yakalandım
Vurun
Vurun acısı benim
Siz biliyorsunuz
Bende biliyorum
İstesem giderdim ama
Aması bende
Hiçbir mevsim almadım yanıma
Tedariksiz yakalanmışım
Yağmurları
Karlari
Garip ihanet eden güneşi
Bıraktım işte
Bir sessiz çığlık
Öldü gönlümün tam ortalık yerinde
Bir garip yangının şimdi
Dumanım gözlerimden akar
Saydam geceler beni gizler
Yürekte ne ışıklar geçer
Siz bilmezsiniz ben bilirim

Her gün yeniden
Düşerim özüme
Hiç kabul etmediniz beni
Ben dünyanın garibi
İçimi kıydınız gittiniz de
Yıktınız sanmayın
Her gün inadına
Dikildim karşınıza
Delikanlı olup
Birinzi beni öldüremediniz
Kahpelik rengi var yüzünüzde
Ne zaman görsem
Şimşeklerimi yağdırdım

Ses çıkmasın diye içime
Öyle zor ki gecelerim
Öyle anlamsız ki kalan zaman

Yangın yerinde yaşamak
Yada hayatını yangın rengine görmek
Çok zor
Çok zor yaşamak
Bilmediğin şeyler
Sorumluluk zincirinde
Sana ait ne varsa
Hiç birisi senin değil aslında
Sen bile düşünürsen
Asla senin değilsin
Çıplak bir ruh bırakılmış biz dediğimiz
Garibin kendisine
Zorla bir bedene üflenmiş
Salınmış garipliklerle dolu
En büyük gerçek denilen sanallığa

Ne yapsam boş
Ne istesen fazlasın
Her zaman eksiksin
Her zaman teksin

Yalanlarla uyutulmuşuz
Oydu
Buydu

Yüreğimden geçenlerim var
Güzel rüyalarım
Her şeye rağmen güzel rüyalarım var
Daha ne kadar olur bilmiyorum
Kaç mevsimi zorla görücem bilmiyorum
Kırılgan vakitler içinde
Kaçamadım gene
Gene vuruldum ya
Bunun sırası yok galiba
Takılmış bir sürü dert peşime
Güldükçe
İç kanatan akşamlar
Sıkıştırılıyor yüreğime
Yüreğim küskün
Yüreğim çok yalnız
İçerlediğim her şey benimle

Daha ne kadar kıracaksınız bilmiyorum
Susmalarım bir gün bitecek
Bir gün gelecek
Zülfikar'ı alacağım elime
Keseceğim son kalan yüreğimi
Size yar etmem kendimi

Ölüm Meleği zahmet etmesin
Ben yolumu bulurum

Sıradanlıklar içinde gömülsem
Kirlenmiş bir yarım kaldı
Yağmurlarım temizlesin son kez
Son kez ateşim sönsün
Hep bir şey eksik
Hep eksik içimde
Sıkıntı sema içinde

Nedim Hüdâşah Berkay

Sırta Kadem Bastı

Sırta kadem bastı düşlerim
Arkalarında en ufak bir iz dahi bırakmadan
En tehlikeli yalnızlıktı
Şehrin sessiz sokaklarında

Çok sessizdi
Nefesin çığlık oluyordu
Söylenmemiş binlerce kelime
Susulmuş zamanların
Yürüme yolu sancıları
Anlaşılmamış bir yürek
Küsmüş
Çok fena küsmüş

Siz istediniz
Ve size en güzel rolü oynayacağım
Rengimi istediğiniz renge sokacağım
Kaybetmiş bir masalın sonu değil
Asıl şimdi başlıyordu
Hayatın en uzun ve en karmaşık oyunu
....

Nedim Hüdaşah Berkay

Size ecelden önce geleceğiz

Aklım kesmiyor
Bu dünyayı
Aksine bu dünya beni
Kesiyor tüm enlemlerde
Tüm boylamlarda
Kötülüğü kazıyabilsem de
Beyinlerden silemem ki ben
Hep karşıma çıkarlar inadına
Çekip de vursam öylede böyle
Kendimi karartıp kaybolamam karanlıklarda
İçimde bir çocuk hep ağlamakta
Güldüğü geceleri
Binbir yıldız yorgan altında
Bir çiçek çizer
Küçücük ellerinle
Bir yangın alır içimi
Göremeyeceğim gelecek günleri belki
Belki güleceğim ben onun gibi
Yangınımda yanacağım
İnadına sonsuz olup
Bekleyeceğim haramileri
Simsiyah atıma binmiş
Kılıcımı kuşanmış bekliyorum
Kahpeler sizi
Bebek katilleri nefretimi içireceğim size
Hiç pişman olmadan
Sizi pişman edeceğim
Ecelden önce ben geleceğim inanın ki
Ecel size hep geç kalmış olacak
Ruhunuzu incir ağaçlarına asacağım
Ecel dokunmayacak
O bebek hep bana güler
Karnındaki demir mermisini
Çıkarmış küçücük ellerinle
Şöyleyin be köpekler
Özgürlük bunun neresinde
Öyle bir geleceğiz ki
Ecele koşarak gideceksiniz
İnanın ki biz size ecelden hep yakın olacağız
Hiç masumun hakkını bırakmayacağız
Her masum bizim cumhuriyetimizdedir.
Kahpeleri bir bir sökeceğiz kirli köklerinden
Saldırmadan saldırmadı bu millet hiçbir zaman
Eceli özleyeceksiniz
Ama bizden önce onu asla göremeyeceksiniz
Geldik kapıdayız
Delikanlı olanlarınızda ki
Hiç görmedik
Delikanlı gibi savaşıyoruz
Eğer işiniz kahpelikse
Kahpeliklerinizi karanlıklarınızda boğacağız
Şühedalarımız bizim şarabımızdır

Bilesiniz azgın köpekler
Renklerinizi yeryüzünden sileceğiz
Kahpelerin kardeşliği olmamıştır
Ama kahpeleri sonu her zaman acı olmuştur

Ektiğiniz tüm acıları
Size ödeteceğiz
Korkmuyoruz aç kalmaktan
Korkmuyoruz ölmekten
Kaç kez öldük
Kaç kez dirildik
Bilemezsiniz siz
Biz hiçbir zaman ölmedik

Dünyada alacak boyunun ölçüsünü
Kahpe hangi zürriyetteyse
O zürriyet ayaklarımıza kapanacak gün gelince
Masumlar bizim cumhuriyetimizdedir
Dağlarda bizimdir
Bağlarda bizimdir
Masumlarda bizimdir
Allah'tan korkmayan köpekler
Hakkı unutan leşçiler
Biz kapıdayız
Size ecelden önce geleceğiz
Damarlarımızdaki asil kanı
O kutsal kanımızın döküleceği zamandır şimdi
Biz kapıdayız
Giriyoruz inlerinize..
Kökünüze kibrit suyu dökeceğiz

Nedim Hüdaşah Berkay

Sönmez bir türlü

Bırakıyorum kendimi
Bir daha almamak üzere
Hangi fırtına bekliyorsa
Giriyorum içine
Umurumda bile değil kaybolmak
Ne cennet ne melekler umurumda artık
Cehennemi her saniye yaşarken
Daha korkunç bir yer yoktur
Kayıpların içinde bir
Işıksız kalmışım
Şesim çıkmamış ama
İçim susmaz ağlarım derin derin
Hep bana mı?

Doğru bir yağmur yağsın
Alsın beni götürsün
Selin çöpü olayım
Hayatımın küçük bir anlamı
Çürümek değil
Kandırılmak zoruma gidiyor
Yalanım varsa
Yalan olayım

Doğru bir yağmur yağsın
Yüzüm ıslansın
İliklerime kadar ıslansam
Rüzgârda çarpsa ne olur ki
Ne olur ki
Güneşim solmuş
Resimleri unuttuğum bir hayal gibi

Bıkmışım usanmışım
Gri bulutlar nerede
Biliyorum ama gidemiyorum
İçin bir hoş, çokça da üzgün

Terimin kokusu
Kimseye karışmamış
Ölüm beni çağırır
Gidesim gelir
İçimde yangın yeri
Sönmez bir türlü

Nedim Hüdaşah Berkay

Susarım giderken de

İçlerim acıyordu
Birazı da dışarı taşıyordu
Buz gibiydi hava üşüyordum
Ellerimle göğsümü sımsıkı kapamıştım
Ne kaldıysa benden koruyacak
İşte, çocukça bir refleks
Kalmış aklımın bir köşesinde
Bütün ışıklarım sönmüş
Bir sıkımlık yazıma
Yarım bir mumum kalmış
Mum bitecek bende gideceğim
Artık durmak yok
Ay ışığında yol var
Gündüzler acılı katmer olmuş
Geceler sessiz bıçak
Her rüzgâr düşer umutlar
Kaldıramadım topraklardan hiç birisini
Her umudun sonu
Sevdalı toprağında ölmek değil mi?
Hepimiz bir umuttuk
Umutlarımızda umutlar yetiştirdik
En güzel yerinde belki hayatın
Gitmek zorunda kaldık
Yâda kandırıldık
Yâda kandırdık
Aklıma her şey gelir
Çıtalı uçurtmam
Kuyruğu gazete kâğıtlı
Tekerlekleri olmayan telli arabam

Üşüdüm çok bırakın beni
Ne olur bensiz gidin
Ben gitmelerin kötüsüyüm

Beyazlar benim için mi?
Teşekkür ettim yıldız
Korkmadım inan ki?
Bak işte mumun yanmakta
İstersen söndür beni
Umurumda bile değil
Her gün gitmektense
Bir kere giderim
Olur, biter demem
Bilirim sonsuzluk yeni başlar

Hüzünler
Nereden gelirsiniz
Hala öğrenemedim
Biliyorum hüzün cahiliyim
Lütfen beni affedin
Her gördüğümde
İlk kez görmüş yine üzülüyorum

Susuyorum
Tek tabanca
Tek atışlık vuruşlarınızla
Neden hala yaşıyorum
İnan ki bilmiyorum
Kızmayın bana
Gideceğim biliyorum bir gün
Sizde kurtulacaksınız
Bense yeniden doğacağım
İlk defa bir şeylerim
Benim elimde biliyorum
Akşamları çok özleyeceğim
Yaşlı gözlerime
Değer mi yağmur bir daha
Tuzunu alır mı bilmem
Özlerim ben gene bir şeyleri
Susarım giderken de

.....

Nedim Hüdaşah Berkay

Sustukça büyüsün işte

Çok huzursuz bir geceydi
Yüreğim parçam parça
Yıkıntılarıımı toplayamadım dağınık kaldım
Gözyaşlarım hala yanaklarımda
Gözlerim çok acımakta
Bir şeylerin izi kalmış
Silmeye çalışırken
Tuzlarınla yıkadım yüreğimi
Yaralı bir yürek
Tuz mevsiminde çok acır
Acıdıkça susarsın
Sustukça büyüsün işte

Nedim Hüdaşah Berkay

Şehrin en yabancı İnsanı

Fena halde kandırıldık
Şehrin en yabancı
İnsanı ben oluyordum
Yavaştan bir bilinçli hareketti benimkisi
Ne görsem hayallerim öykünüyordu
Bellî belirsiz bir şeylerin içine dalıyordum
Nefesim nereye kadar yeterdi bilmiyordum
Derin bir hapishanede
Zaman harcıyorken
Gökyüzü doğal olarak
Çok fazla yabancı kalıyordu
Eskişehir artık hiç eksi gibi değildi
Üzerinde eskiye dair
Hep karışık izler olmasına karşın
İnsanları hızla değişiyor
Kalanları ise zaman
Hiç acımadan hallediyordu
Yenileniyordu şehrin kabuğu
Kalanlara kir muamelesi yapılıyordu
Bir yazımlık zamanlarda
Sigara tüttüremiyordum
Kokusunu sevemedim
Kendisini de sevemedim
Benim en tehlikeli alışkanlığım yalnızlığımı
Sanabildiğim kadar
Kanamadığım kadar

Bir yabancıydım şehirde
Bütün şehir benden sorulurdu
Soran olursa söylerdim
Oda belki
Belkilerle ömür geçmiyordu
İnce bir yolumuz vardı
Bize yolda kaya denk gelmişti
Ya çıksan bir dert
Dönsen bir dert
Kıyısında başı dönüyordu insanın
Çok acayip yalnızlık hâkimdi
Bir an önce bu kirli şehirden
Bir an önce bu kirli dünyadan
Çıkıp gitmem lazımdı
Çok acil
Bir çıkış kapısı olmalıydı hayatın
Trenlerdeki imdat freni gibi
Küçük bir mekanizma olmalıydı
Ne kapı vardı nede fren
Vakti gelince ki
Bu vakit çok belirsiz bir bulut gibiydi
Birisi inerdi kıyılarına
Elinden tutup götürürdü
Benim ellerim nasırlanmış yıllar olmuştu

Çıkıp gitmek lazımdı
Çayda içmek istemiyorum
Kahvede
Bitmiş bir hikâyem var
Nasırlı ellerimde
Hiçbir tazelik
Hiçbir kokuya
Hiçbir tene
Teslim olmayacaktım
Gidecek şehirden bu yabancı
Şehirde sizin olsun
Yalanlarınızda sizin olsun

Bu kapı kendi açılır mı?
Yoksa bir mermi mi sıkıştırmak lazım
Anıların en gizli yerine
Çok bekledim
Yeter artık.

Nedim Hüdâşah Berkay

Ucundan tutuşturulmuş hayatlar şürüsü işte

Kandili yakmışlar gün işışında
Gündüz vakti kandil mi yakılır
Ucundan birisi uydurmuş işte
Diğer delilerde peşinde
Zincirlisi var
Zincirsizi
Bellisi var
Belirsizde

Kim yaktı bu kandili
Bir adım önce çıksın
Durduk yere yakılır mı?
Hangi karanlıktan korktunuz da
Yaktınız bunu
Güneşte gündüzde yazık değil mi?

Yanan kandil nasıl olsa
Siz yine keyfinizde
Yaktıklarınız çok değil mi?
Hiç utanmaz bir şr işte
Bir şr yalan hikâye
İkindiye kalmaz bu kandiller

Gece yine karanlık işte
Anlaşılmaz şr
Yemiyorum ben numaraları
Bazen susuyorum.
Siz bilmiyorsunuz işte

Yakan eller
Yanan ellerdir
Kendini yakmak gibi
Ucundan tutuşturulmuş hayatlar şrs işte
Kokusunu duymazlar bile

Sadece sustum hepsi bu

Nedim Hüdaşah Berkay

Yazanlara isyanım ben

Dayanmıyor artık yüreğim
Küskün bir rüyadayım
Ellerimi uzatamam sana
Hiçbir kötülüğü görmeden
Giderim yoluma
Yalnızlığım boynumda
Kalanlarıma selam olsun
Bile diyemiyorum
Unutulmuş bir yalnızlık
İçimden geçen her şey
Her şey yalanmış
Duvarlara asılmış
Ne varsa hepsi
Kırık dökük yerlerde
Bir şeyleri eksiliyor yaşadıkça
Her şeyi silemezsem eğer
Kendimi silmeliyim
Gidemediğim her gün
Yeniden ölmeliyim
Hep aklımda
Yitik günler
Gelmeyecek bilsem de
Hayal kurması güzel
Yaralı günlerim
Ellerimde öldüler çoktan
Gömdüm içlerime
Ne derlerse desinler
Garip bir suskunluk içindeyim
Üstümde ağırlık bitmiyor
Grilere bulanmış
Kahverengi mevsimsin sen
Hiçbir şeye umut bağlamamayı öğrendim

Susmayı öğrendim de
İçime anlatamadım bunları
Her şeyin içinde seni bulmak var ya
Öyle ansız yakalıyor ki beni
Her seferinde
Yeniden acıların yangını başlıyor
Tüm ormanlarım yanıyor
Geriye kurak bir çıplak yürek kalıyor
Anlaşılmaz bir yanık kokusu
İçim acır içim susar
Yağmurlarım tuzlu başlar
Yaralarım değdikçe
Yeniden değişir kavrulur
Sensiz coğrafyam depremler içinde
Tutunacak yaslanacak
Hiçbir şeyim kalmamış bitmişim
Kader dedikleri garip yazı
Benim yazdıklarım var bilirim

Yazmadıklarına katlanmak niye
Yazanlara isyanım ben

Nedim Hudaşah Berkay

Yeniden yürürüm

İyi bir şeyler olmuyor
Kan akışkan uykularımdan uyandırılıyorum sürekli
Sürekli bir düş kırıklığı festivali
Ben olmadan
Hüzünler mutlu olmuyor
Karamsar bir yağmur kapkara
Sirenler içinde bir şehir
Çok numara fazla bana göre değil

Bir yapraktı düştü
Benimle birlikte düştü
Ellerimde yarım yamalak
Kısmen karartılmış düşler
Yaralı bazı hayaller kalmıştı
İçimin yalnızlığı da
Nedense gün geçtikçe artıyordu
Belirsiz bir kaynağı vardı
Derinlere indikçe daha çok acı çekiyordum

Bir şeylerin cevabını bulsam
Biraz soluk alacaktım
Yenilmekten bıktım
İnsanlardan da öyle
Yaşadıklarımın da
Sizin kurallarınız size
Benimkiler yüreğime
Bir şeyleri biliyorum
Size inat
Size inat şimdilik yaşıyorum
Bir yaprak düştü
Benim gibi
Ağzı
Gözü üstüne
Yaralarımın merhem
Yalnızlığın vişne çiçekleriydi
Düştü bu kalede
Gönlüm artık göçebe
Ayaklarım şişinceye
Tırnaklarım kanayınca kadar yollara devam artık
Yollara devam
İçimden geçirdiğim düşüncelerle
Her zaman yollara devam
Durup dinlenip
Tekrar yollara devam ederim
Ne zamanki toprak olup
Yola toprak olup
Yolda yol olursam
Geçip göçer yüreklere
En doğru yolu göstereceğim
Bildiğim çok şey acıttı
Çok fazla yüreğimi
Şakınıp saklasam içimi

Nafile boşuna bir çaba
Erimek yok demiştım
Çoktan karışmışım
Nisanın ilk yağmuruna

İçim acıyor
İnce bir keman sesi
Yaralı çok yaralıyım
Şusuyorum
Özlüyorum
Karlarda içinde bir yürüyüşü
Göçenlere karıştığımdan beri
Yüzüm gülmezdi
Son dedikçe her şey üstümde
Kötümser bir yangın
Tutuşturdu bacalarımday rüyalarım döküldü
Ben ağladım
Bitip tükenmeyen dumanlar
Yüzümü sildi oyaladı her şey biraz beni
Kapatıp gidersiniz siz
Siz her şeyi en iyi bilirsiniz
Ben suskun ben kimsesiz
Kalırmıday umurum olmaz ki
Ben bu hikâyeyi önceden gördüm
Ellerimde yarım bir resim çizemiyorum
Son karesini bitirmek
Beni bitiriyordu
Ben bittiğıme değil
Göçerken gördüğümü yüze öykünüyordum
Silineceğim demiştım
Silinemişyordum

Ölüm bile böyle beni bezdirmemişti
Yüreğim göçerse
Ufuklarım her yerdir
Her yere kendimi götürüp
Vururum kuytularday
Bir yağmur vurursa
Yeniden yürürüm
Bir ağacın bir çiçeğine
Bekliday bir bulutun içine
Bir mevsim bitti
Başka mevsim olmadı

Nedim Hüdâşah Berkay

Yeryüzü utanır kapanır

Katmer gevrek olmuş bu gece
Gönlümün değirmenyeri
Yüzüm ıslak
Yüreğim soğuk hecelerimde
Seni özledim
Biliyorum bir grilik dolaşıyor ortalarda
Uzaklık biraz törpülüyor bizi
Tozlarında yüreğim ölüyor
Hiçbir şey demeden dimdik ayakta
Kanlar içinde olsa da
Pes etmeden ölüyor
Hiç şeyin borcu kalmıyor

Verilecek hesabım
Kalmadı buralarda
Şanlı bir gidişin
Son rüzgârı
Bulutlarımı dağıtır
Bir yağmur alır yeryüzünü
Yeryüzü utanır kapanır
Griler içinde bir film
Sessizce biter

Nedim Hüdaşah Berkay

Yıka yıkayabildiğin kadar

Garibim
Diğer günlerden farklıyım
Üşüyorum
Üşüyorum
Ağlamalarım kirpiklerimin ucunda
Gidesim tuttu da
Gidemedim
Ağır geldi
Hikâyeler yoruyor beni
Yalanların içinde
Yollar öldürüyor beni
Cinayetim aleni
Ortalık yerde kıydılar yüreğime
Hiç acımadan
Göz kırpmadan
Dalından düşer gibi
Düşerken toprağıma
Gözümde yaşlar
Islatır yatağıma
Tuz kokar birazda ben

Garibim
Yalnızım
Ellerim üşümüş
Hiçbir şey benim değilmiş
Ben diye birisi yokmuş
Anılara karılmış bir kayıp zaman
Hepsi bu
İstemem hiçbir şeyi
Utanır gönlüm
İstemekle aşınıyor işte
Sarmıyor gökyüzü beni
Toprağı bekler şimdi
Gitmesem olmaz
Yağmurum bekletme beni
Yıka yıkayabildiğin kadar
Ben sana teslimim

Nedim Hüdaşah Berkay

Yıldızların tozuna bulaşmış saçlarım

Yüzüme bakmayın
Yalancı gülüş aldatmasın sizi
Arkasında kanlı gözyaşlarımdan
Dizlerime kadar kırmızı dereler
Yıldızların tozuna bulaşmış saçlarım
Kaybedip de bulamadığım hayallerim
Birazda yalnızlığın törpüsünün tozları var

Hiçbir sabahı sevmedim ben
Yalnızlıkla uyandığım
Kaçınıcı name
Kulaklarımda eskidi
Bir güle kıyamadım
Dalında bıraktım
İçimle beraber bir yerde
Bir diken vardı ki hala içimde bir yerde

Hüzün inerde
Bana uğramadan gider mi?
Ne zaman gelse
Dudaklarımda bir tebessüm alır
Fark ettirmem çocukluk düşlerimi saklarım
İçimin en derinlerine
Bir gün gelecekte
Gerçek olacak diye
Yalanları söylerim kendi yüreğime
Saf yüreğim inanır
Yalanın en hasına
Gözlerim isyan eder
Taşar yanaklarımdan
Öyle saf bir yere akar
Tuzlarında beyazım
Ne olur kandırmayın diyemem
Hayır diyemem
Bilsem de kırıklıkları
Yürürüm camların üstünde
Yoldur biter diye
Son olsun diye
Yalanlar söylerim yüreğime
Kimseye söylemediklerimi
Söylerim
Kendim bile kendime yabancı kalırım
İçimde birisi yalnız
Dışında birisi yalnız
Her yerim sarılmış
Bitmiyor bu ateş
Hep benimle umutlarımla besleniyor
Biteceği gecelerde
Büyüdükçe büyüyor
Dumanı yüzüme vuruyor
Simsiyah gece oluyorum
Yalandan yüreğim anlamasın diye

Yıldızları koyuyorum üstüne
Parlıyor da inanıyorum garibim
Onlar aslında çoktan ölmüşler
Bir tek ben bilirim
Her görünen gerçek değil işte
Gösterilenleri inanıp
Hissedemediklerinizi yargılamak
İşin en kolayı

Gülüyorum yine işte böyle
Yüreği kendi tarafından kandırılmış
Kirli yüzlü bir çocuğum işte
Beklemek ne kadar da zormuş
Öğrendikçe sıkıldım
Sıkıldıkça kapandım

Ellerimde bir günüm var
Sımsıkı tutuyorum
Bırakmayacağım hepinize inat
Terler içinde
Teslim etmeyeceğim
Vermeyeceğim
Bir ben var şimdi
Sonsuzluğum yalnız benim ellerimde
Biliyorum
Sadece bekliyorum

Yüreğim çık artık dışarıya
Hadi gidelim buralardan
Sonsuzluk bizim
Buraları bildiğin gibi
Benim sana anlattığım gibi
Asla olmadı
Asla da olmayacaktı

Nedim Hüdaşah Berkay

Yumruk gibi oturdu bu gece

Yumruk gibi oturdu bu gece
Hiçbir hece
Beni kendime getirecek kelimeye
Kelimeler cümleye ulaşamıyordu
Eksiklik ciğerime işlemişken
Neyi tamamlayabilecektim
Her şeyim yarım
Her şeyim karışık
Bir içli hayatın
Dışa vuramamasını yaşıyorum
Merdivenleri çıkmayacağım
Beni siyah üzümlü asmanın altındaki
Küçük gizli çardakta bulursunuz
Ancak ben sizin benin bulmanızı
İstedğim zaman dilimlerinde

Endişe taşı mıyordu insan
Hüznü çekersen içine
Korkacak hiçbir şeyin kalmıyor
Hiçbir şey en büyük cennettir
Bir şey olmak
Her hangi bir şey
En büyük sınavda telaş yaşamaktır

Uykuyu çok özlemişken
Bu uykusuzluk
Bu karışıklık yine
Bitiremedim dünyayı
Dünyada beni
Yutkunurken kalan kelimelerimi kusuyorum
Güneşe, aya
Sızıp kalmaz mıyım?
Bir mevsimin en görünmez ucunda

Nedim Hüdaşah Berkay

Yüreğimin hep kendisini arardı

Bu akşam sustum
Düşüncelerim ortalarda
Her yere dağılmış
Büyük bir fırtına geçirmiş gibiyim
Halen hasar tespit çalışması devam etmekte
Neyine hasarı tespit edecekler onu hiç bilmem
Hasar giderilmedikçe
Tespit kimin umurunda
Yürekteki hasarları kim tespit edebilirdi ki

Gümüş rengi bir bıçak
Yardı sanki göğsümü
Kanımda yıldızlar vardı
Hiç bilemedim gidenleri
Hiç soramadım hallerini
Nasıldırlar diye
Her kayıpta bir karanlık oluyor
Ne kadar mum yaksan
O kadarını rüzgâr söndürüyor

Uzaklıklar acıtiyordu canımı
Parça parça eden dikenli teller gibi
İçimin sıcaklığını
Hep bilmediğim mevsimlere bırakıyordum
Uzaklarda hep bensiz bir yaz oluyordu
Yeni açan çiçekleri göremiyordum
Gün nasıl doğuyordu
Bilmiyordum
Gün nasıl bitiyordu
Ezberletiliyordum

Susuyordum bu akşam
Sabaha yağmur yağar mı dudaklarıma
Kurumuş çatlamış ovalarıma
Bir şeylerin izi vardı
Yüreğimin hep kendisini arardı
Simsıkı kapatarak
Avuçlarıma gömeceğim ben kendimi derdim ama
Birisi kendimi çalmıştı
Geride bulunmamalık akşamlar bırakmıştı

Nedim Hüdaşah Berkay